δελτιο συζητησης

4

τουρκια

κρατος

εθνικο προβλημα

φοιτητικο κινημα

αναλυση γεγονοτων

βιβλιο

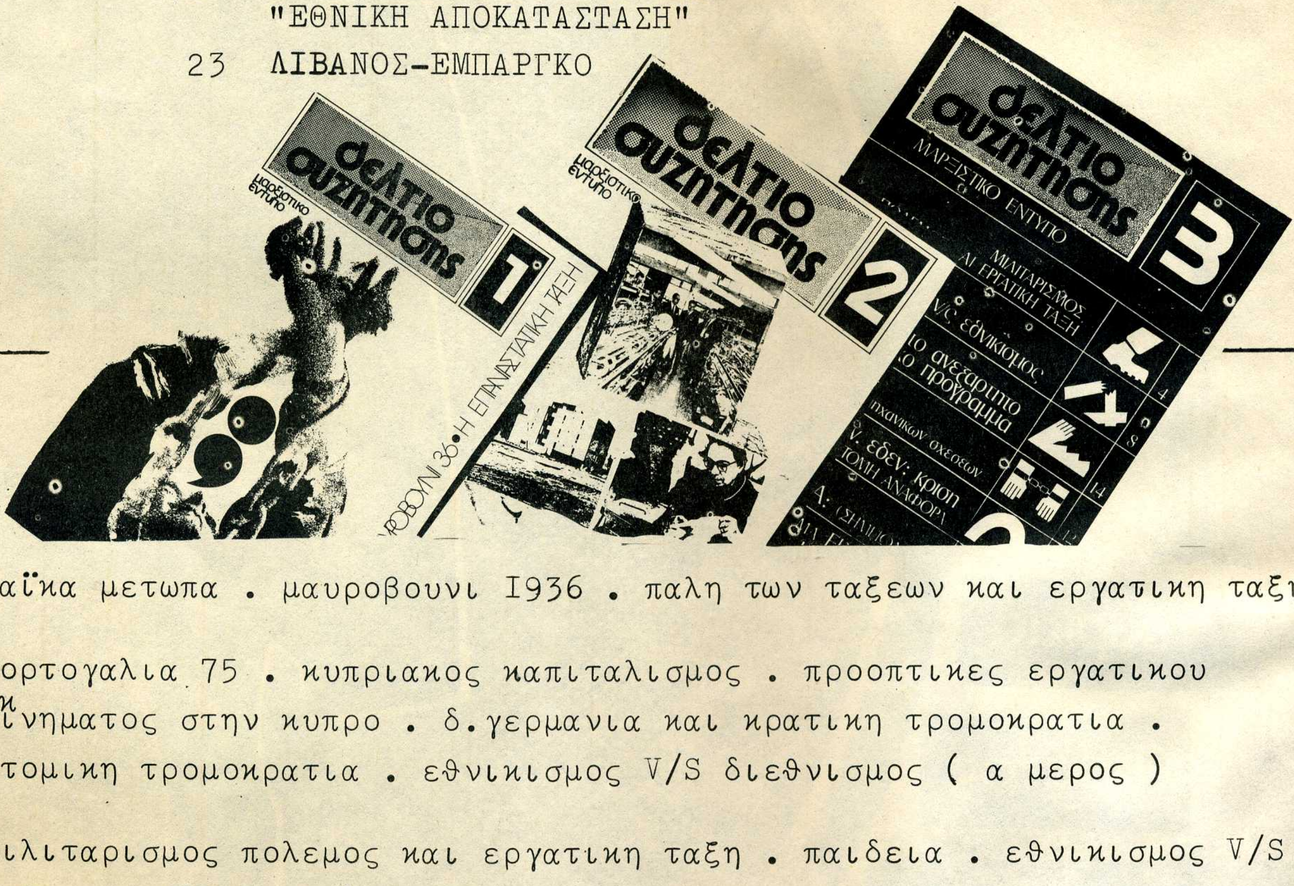
σοσιαλδημοκρατια

δελτιο συζητησης

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Νο 4 μαρτης - απριλης 78

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1 λαϊκα μετωπα . μαυροβουνι 1936 . παλη των ταξεων και εργατικη ταξη

2 πορτογαλια 75 . κυπριακος καπιταλισμος . προοπτικες εργατικου κινηματος στην κυπρο . δ.γερμανια και κρατικη τρομοκρατια . ατομικη τρομοκρατια . εθνικισμος V/S διεθνισμος (α μερος)

3 μιλιταρισμος πολεμος και εργατικη ταξη . παιδεια . εθνικισμος V/S δεθνισμος (β μερος) . κωδικας βιομηχανικων σχεσεων . η κριση στην εδεν . το ανεξαρτητο εργατικο προγραμμα .

υπαρχουν ακομη μερικα τευχη απο το 3 .Οσοι ενδιαφερονται για αρθρα απο τα προηγουμενα δυο τευχη του δ.σ. μπορουν να τα παρουν σε φωτοαντιγραφα.

Οταν τον περασμενο Οκτωβρη αρχισαμε την εκδοση του "δελτιου συζητησης" ξεραμε τες δυσκολιες που θα ειχε μια τετοια πρωτοβουλια και ειχαμε παντα υποψη μας την πιθανοτητα αποτυχιας της προσπαθειας μας. Κοντρα ομως στα εμποδια, αντικειμενικα και υποκειμενικα, βρισκομαστε σημερα στο 4ο τευχος και μπορουμε να πουμε με ικανοποιηση οτι το "δελτιο συζητησης" εχει σταθεροποιηθει και προβλεπει στο μελλον με αρκετη αισιοδοξια.

Χρειαζεται παραλληλα μια και καταφεραμε να φτασουμε στο 4ο τευχος να κανουμε ενα απολογισμο της δουλειας του δελτιου, κατα ποσο εχει πετυχει στους στοχους του και τι προοπτικες βλεπουμε.

Στο πρωτο τευχος ειχαμε πει οτι υπαρχει στον κυπριακο χωρο ενα στρωμα αγωνιστων που ειτε εχουν απορριψει τον ρεφορμισμο ειτε αμφισβητουν την ορθοτητα τωνρεφορμιστικων κομματων ειτε αναζητουν συζητηση γυρω απο θεωρητικα προβληματα του κυπριακου εργατικου κινηματος. Σ αυτο το στρωμα ειπαμε οτι θα προσπαθουσαμε να απευθυνθουμε. Το συμπερασμα απο τα μεχρι σημερα αποτελεσματα ειναι οτι καταφεραμε σ ενα μεγαλο βαθμο να αποκτησουμε επαφη με αυτο το χωρο. Η κυκλοφορια του δελτιου ειναι γυρω στα 500 φυλλα (τα μισα περιπου πανε στο εξωτερικο), που ειναι περα απο τες αρχικες μας προσδοκιες.

Παραλληλα ειχαμε πει οτι θα προσπαθουσαμε:

I.Να δωσουμε μια εξηγηση και μια αναλυση των προβληματων και προοπτικων του κινηματος στη σημερινη φαση.

2.Να δημιουργησουμε μια πλατφορμα συζητησης των διαφορων ιδεολογικων ρευματων που υπαρχουν σημερα στο χωρο της κυπριακης αριστερας.

3.Να προσφερουμε οσο ειναι δυνατο στην αναπτυξη της επαναστατικης θεωριας

Εχουμε δει οτι οσον αφορα τον 2ο στοχο δεν καταφερε να λειτουργησει σαν πλατφορμα συζητησης αλλα περισσοτερο σαν πλατφορμα προβολης θεσεων απο ορσμενες τασεις(πιο συγκεκριμενα θα μπορουσαν να χαρακτηρισθουν σαν τασεις του αντισταλινικου χωρου.)

Το αν πετυχαμε και σε πιο βαθμο στους υπολοιπους στοχους, περισσοτερο απο μας το ξερετε εσεις. Θελουμε ομως να πιστευουμε οτι προσφεραμε κατι σε αυτο τον τομεα. Σιγουρα αυτο δεν ειναι ικανοποιητικο. Θα μπορουσε το δελτιο να προσφερει πολυ περισσοτερα. Εδω μπαινει και ο ρολος των φιλων του δελτιου Απο προσωπικες επαφες με αναγνωστες και συζητησεις μεταξυ μας εχουμε φτασει στο συμπερασμα οτι χρειαζονται ορισμενες αλλαγες.

Συγκεκριμενα:

α.περισσοτερες αναλυσεις γυρω απο τρεχοντα προβληματα και γεγονοτα ιδιαιτερα του εργατικου χωρου, τοπικου και παγκοσμιου.

β.πιο μικρα αρθρα.

γ.απλοποιηση της γλωσσας, αποφευγοντας ορολογιες που χρησιμοποιουνται μονο απο τους υπερπολιτικοποιημενους κυκλους.

Ειναι πολυ σημαντικο να εχουμε και την γνωμη των φιλων του δελτιου πανω στα θεματα που αναφεραμε οπως και οτιδηποτε αλλη κριτικη,εισηγηση και συνεργασια θα ηθελε οποιοσδηποτε αναγνωστης να καμει. Γι αυτο και σας παρακαλουμε να μας γραφετε την γνωμη σας.

Η διευθυνση μας ειναι:

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ
Τ.Κ. 5I43
ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τα ενυπογραφα αρθρα δεν εκφραζουν αναγκαστικα τες αποψεις της συνταχτικη επιτροπης. Την ευθυνη φερει ο συγγραφεας του αρθρου.

ΤΟ "ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ"

ελλαδα

Ενα θέμα που απασχολεί τελευταία το κίνημα στην Ελλάδα ειναι το νομοσχέδιο του Καραμανλή για την πάταξη της τρομοκρατίας. Το νομοσχέδιο εχει πηγη έμπνευσης χώρες του ΝΑΤΟ, το αμερικάνικο πεντάγωνο και κύρια της χιτλερικής μορφής νομοθεσία της Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ. Το νομοσχέδιο ποινηκοποιεί την οργανωμένη πάλη των εργαζομένων κάτω απο το κάλυμμα της "βίαιης ανατροπής της κρατικής εξουσίας" την οργάνωση της αυτοάμυνας των εργατών κάτω απο το κάλυμμα της "κατάρτησης τρομοκρατικής ομάδας". Τόίδιο και η συμπαράσταση μπόρει να χαρακτηρισθεί "εγκωμιασμός αξιόποινου πράξεως". Οι χαφιέδες και απεργοσπάστες θα αμοίβονται((1000 000 δρχ) για το λειτούργημα της προστα σίας της εννόμου τάξεως".

Με το "αντιτρομοκρατικό" νομοσχέδιο η κυβέρνηση Καραμανλή θέλει να κατοχυρώσει και στο θεσμικό επίπεδο την τρομοκρατία ώστε να μπορεί να τη χρησιμοποιήσει οχι μόνο ενάντια στις "μειοψηφίες που δηλητηριάζουν το κλίμα συνεργασίας" (δηλώσεις Ράλλη) αλλα και σέπιό πλατία στρώματα του κινήματος που θα βγαίνουν εξω απο αυτο το κλίμα. Η αύξηση της τρομοκρατίας (Πάτρα Αγρίνιο, προφυλάκιση Σερίφη, απολύσεις συνδικαλιστών) και η θεσμική κατοχύρωση τους έχουν στόχο να κτίσουν ενα ισχυρό κράτος που να μπορεί να αντιμετωπίζει το ολοένα αυξανόμενο απεργιακό κίνημα και ταυτόχρονα να ξεπεράσει την κρίση του Ελληνικού καπιταλισμού. Μέσα σ'αυτα τα πλαίσια πρέπει να εντάξουμε και την ψήφιση του αντεργατικού προϋπολογισμού, την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης, την προσπάθεια επιβολής της τεχνοκρατικής μεταρύθμισης στα Α.Ε.Ι. και την προσπάθεια για ιμπεριαλιστική διευθέτηση του [illegible] πριακού.

□

Το εργατικό κίνημα απάντησε στην τρομοκρατική επίθεση της κυβέρνησης με κινητοποιήσεις την Τρίτη (11-4-78) και με στάσεις εργασίας και απεργίες. Τα μαζικά κόμματα (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ) και μερικές άλλες οργανώσεις (κύρια Μαοΐκες) έδρασαν σεχταριστικά οδηγώντας τους αγώνες να γίνονται κομματιαστά και μεμονομένα. Μερικές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς (ΟΣΕ, ΟΚΔΕ, ΟΠΑ, Μαχητης) κατάρτισαν Επιτροπή για ενιαία δράση και προγραμματισμό κινητοποιήσεων.

Ειναι φανερό πως μια συλλογική απάντηση στο τρομοκρατικό νομοσχεδιο του Καραμανλή θα βάλη φραγμό στην αύξηση της κρατικής τρομοκρατίας και θα χαράξει την προοπτική να περάσει το κίνημα στην αντεπίθεση. Αυτο μπορει να επιτευχθεί μόνο με την Ενιαία πάλη της εργατικής τάξης και την οργάνωση της αυτοάμυνας της.

Οι συγκεντρώσεις της Τρίτης (11-4-78) και οι στάσεις εργασίας και απεργίες που ακολούθησαν παρόλο που έδειξαν την καθολική αντίδραση του εργατικού κινήματος στην κυβερνητική τρομοκρατία δεν μπορούν απο μόνα τους να θάψουν το νόμο αν δεν κλιμακωθούν. Με τη σημερινή κατάσταση του κινήματος και την πολιτική των μαζικών ρεφορμιστικών κομμάτων ειναι δύσκολο να περιμένουμε αυτη την κλιμάκωση. Παρόλα αυτα τα ρεφορμιστικά κόμματα πιεσμένα απο τη βάση τους θα ειναι υποχρεωμένα να αναλάβουν περιστασιακά να κινητοποιούν τους εργάτες, μέσα σε πλαίσια που να μπορούν να τους ελέγχουν. Αυτου του είδους αγώνες απο τη μια και η άρνηση των κομμάτων να προχωρήσουν σε ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στο νόμο θα δημιουργήσουν συνθήκες που παρόλο του οτι θα ειναι δύσκολο να θαφτεί ο νόμος περισσότεροι εργάτες θα στηριχτούν στις δικες τους δυνάμεις, μακριά απο τις ρεφορμιστικές ηγεσίες τους.

Πήραμε απο την εκδοτική ομάδα "ΕΡΓΑΣΙΑ" επιστολη σχετικά με την αναδημοσίευση στη ΣΗΜΕΡΙΝΗ άρθρου τού Κώστα Βιδάλη που περιλαμβάνεται σε έκδοση της ομάδας.

Στην επιστολή της η ομάδα τονιζει τα εξής οσον αφορά την αναδημοσίευση:

1. Στην εισαγωγή του ο Αλ. Κωνσταντινίδης αναφέρει σαν συγγραφέα τού εργου τον Κώστα Βιδάλη δολοφονημένο αγωνιστή τού ΕΑΜ, ενώ πραγματικός συγγραφέας ειναι Ελληνοκύπριος. Η ομάδα θεωρεί οτι το λάθος τού δημοσιογράφου είναι εσκεμμένο για να περιπλέξει τα πράγματα.

2. Θεωρεί την προσπάθεια του Κωνσταντινίδη να παρουσιαστεί σαν φιλελεύθερος και "προοδευτικός" χρησιμοποιώντας κριτική τής αριστεράς απο αριστερά σάν μια νέα μορφή αντικομμουνισμού.

3. Παρουσιάζει την Αυτοδιάθεση - Ενωση σαν τη μόνη επαναστατική λύση για την οποία πρέπει να παλαίψει η εργατική τάξη και τονίζει οτι ο Α. Κωνσταντινίδης προσπαθεί να δημιουργηση συγχηση πάνω στο θέμα αύτο.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ

Τον τελευταίο καιρό μια σειρά κινητοποιήσεις, α στον ελληνικό φοιτητικό χώρο έρχονται να βάν σε αμφισβήτηση, τον ως τωρα προσανατολισμού του τητικού κινήματος, όπως αυτός καθορίστηκε απο δυο πανσπουδαστικά συνέδρια και την ως τώρα πρα κή τού κεντρικού συμβουλίου της ΕΦΕΕ. Η κατάλητής Πάτρας, η αποχή διαρκείας στο ΕΜΠ, η αποχή α Γιάννενα, στην Βιομηχανική και στην Πάντειο είναι κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο πλαίσιο κυβερνητική εκπαιδευτική πολιτική, στην εντατι οίηση τών σπουδών και το σφίξιμο των εξετάσεων, αι κινητοποιήσεις που απορρίπτουν την λογική της αλλαγής και του παζαριού σαν την βασική μορφή του ΦΚ.

Αναμφίβολα η αιχμή στούς αγώνες τού κινήματος α απο αυτές τές κινητοποιήσεις είταν η κατάληψη Πανεπιστημίου τής Πάτρας. Για τούς φοιτητές της ρας το πρόβλημα της εντατικοποίησης τών σπουδών σταδιακού περάσματος τού νόμου πλαίσιο μέσα τήν εφαρμογή τής κυβερνητικής πολιτικής γιά εκ χρονισμό τής Παιδείας είταν ακόμη πιό έντονο ς καί ερχόταν νά διαιωνίσει τό πρόβλημα η πλειο εία τών φοιτητών να χάνει χρόνια. Η εφαρμογή της ερνητικής εκπαιδευτικής πολιτικής εμφανίστικε ν Πάτρα με ένα οξύτερο τρόπο με την σκλήρυνση εξετάσεων, την κατάργηση της Γ περιόδου, διαφές κα. Για παράδειγμα στο Β έτος του Μαθηματι πέρσι από τους 370 φοιτητές έχασαν χρόνια 344, τοις εκατό). Απο αυτους φέτος ξανάχασαν την νιά γιά δεύτερη φορά 240, (70%).

Μπροστά σε αυτή τήν κατάσταση το ΦΚ αντέδρασε. βάση την περσινή εμπειρία που οι κινητοποιήσεις οδηγουμένες από τους ρεφορμιστές προσπάθησαν να ουν το πρόβλημα με ημίμετρα οδηγώντας σε αδιέξο και μετά απο την μόνιμη αδιαφορία των καθηγητών δούν ακόμα και την ύπαρξη του προβλήματος αρχι α πολυμηνη μαζική και ενεργητική αποχη με αί τοχύρωση χρονιάς, μεταφορά όλων των μαθημάτ στο πτύχιο. Σε ολόκληρη αυτή την κινητοποίηση ΝΕ[3] εναντιώθηκε με όλα της τα μέσα διαφωνόντας με το αιτημα όσο και με την αποχή σαν μέσο πά . Μετά απο πολύμηνη αποχή και αφού φάνηκε πια ο οι καθηγητές δεν είταν διτεθιμένοι να υποχωρήσουν ά απεναντίας σκλήραιναν πιο πολύ την στάση τους αποκορύφωμα να κλείσουν το Πανεπιστήμιο το ΦΚ Πατρα αποφάσισε να κλιμακώσει την κινητοποίηση κατάληψη του κτιρίου του Πανεπιστήμιου, Στην αποη αυτή της πλειοψήφιας των φοιτητών των τριών λόγων της Φυσικομαθηματικής, Βιολογικού, Μαθηματού, Φυσικού εναντιώθηκαν οι ΠΑΣΠ[4] και η ΚΝΕ η οα και εδήλωσε ότι δεν πρόκειται να υποταχθή στες άσεις των Γ.Σ. αλλα θα κανει οτι μπορεί για να εδίσει αυτή τη "τυχοδιωκτική" πολιτική να εφαρμοι.

Κλιμακώνοντας τον αγώνα τους οι φοιτητές της Πάς οργανώνουν την κατάληψη. Εκλέγεται Σ.Ε. που παρα πρόταση της ΑΠΣ[5] να βγή μέσα από την Παμφοιτητική κέντρωση βγαίνει μέσα απο τα Δ.Σ. των Σχολων. Κυφορούν χιλιαδές προκυρήξεις βάζουν σε λειτουργία πό και βγάζουν την εφημερίδα της κατάληψης " Η Καηψη", οργανώνουν συναυλίες, προβολές καραγκιόζη θέ . Ταυτόχρονα ξεκινά μια δουλειά για συμπαράσταση κατάληψη με ψηφίσματα καί άλλη οικονομική και υλι βοήθεια. Κλιμακώνοντας ακόμα πάραπερα την κατάληψη για άσκηση πίεσης στην Κυβέρνηση παίρνεται απόφαση για συγκέντρωση πορεία τη Δευτέρα 20 Μάρτη. Σ'αυτή τη πρωτοβουλία η κυβέρνηση απάντησε με πυροσβεστικές ροπαλοφόρους και συλλήψεις αγωνιστών φοιτητών και καταδίκες τους σε μεγάλες ποινές. Είναι σίγουρο όμως οτι μετά την τρομοκρατική επίθεση της αστυνομίας η κατάληψη βγαίνει πιο ενισχυμένη. Πολλά τμήματα του κινηματος ευαισθητοποιούνται και στρέφονται ενάντια στήν κυβέρνηση απαιτώντας την ικανοποίηση των αιτημάτων τών φοιτητών Η συμπαρασταση στην κατάληψη μεγαλώνει και η σιωπή και η συκοφαντία που προσπαθούν να περάσουν η κυβέρνηση και η ΚΝΕ γυρω απο τη καταληψη σπάει.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΩΝ

Απο την αρχη των κινητοποιησεων του ΦΚ στην Πάτρα η στάση των ρεφορμιστών και κυρία της ΠΣΚ - ΚΝΕ ηταν συκοφαντικη και απεργοσπαστική. Τοσο κατά την αποχή όσο και κατα την κατάληψη προσπάθησαν να συκοφαντήσουν το κίνημα με αποκορύφωμα η ΠΣΚ να συνταυτιζει τη θέση της με την κυβέρνηση για την κατάληψη οτι "υποκινούνται απο αναρχοαριστεριστικά στοιχεία και από το κομμάτι του Ρήγα που συμπλέει μαζί τους". Πέρα από αυτο όμως καί η επίσημη θεση των ΠΣΚ-ΠΑΣΠ-ΔΑ[6] και της ΕΦΕΕ στον νόμο πλαίσιο και την κυβερνητική πολιτική την στιγμή που η κυβέρνηση σε μεά σειρά απο σχολές προωθεί αθόρυβα κομμάτια του νόμου πλαίσιο δεν είναι τίποτε άλλο απο αποδοχή της αντιφοιτητικής αντιδραστικής ουσίας όλων αυτών των μέτρων καλυμένη απο μικροδιορθώσεις και διεκδικήσεις γύρω απο το αν αυτά τα μέτρα θα εφαρμοστούν με την συμμετοχή ήοχι των ρεφορμιστών. Ετσι σε πολλές σχολές διαμορφώνεται η τάση για κινητοποίηση με αιτήματα και με μορφές πάλης έξω από την λογική των ΠΣΚ-ΠΑΣΠ-ΔΑ. Εξω απο συνδιαλλαγές και παζάρια, με πάλη γυρω απο αιτήματα - κατακτήσεις που το καθένα μπαίνει φραγμός στην κυβερνητική πολιτική. (Γ εξεταστικη, Δ πτυχιακή.) Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ΕΦΕΕ κηρύσσει τριήμερη παμφοιτητική αποχή και μετα πενθήμερη για να εκτονώσή την πίεση που υπάρχει μέσα στες σχολές για πραγματικές κινητοποιήσεις.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Περά από τα διαπραγματευτικό ατού που θέλει να εχει η ΕΦΕΕ στην συνδιαλλαγή της με την κυβέρνηση η παμφοιτητική έρχεται να παίξει ένα ρόλο ελέγχου των πιο προωθημένων κινητοποιήσεων του ΦΚ. Αυτο φαίνεται ξεκάθαρα απο το οτι χρησιμοποιήθηκε απο την ΠΣΚ για να σπάσει την κατάληψη της Πάτρας με το πρόσχημα της ένταξης της στές κινητοποιήσεις της ΕΦΕΕ. Ακόμα δεν βάζει κα μιά συγκεκριμένη προοπτική στην αποχή ώστε να είναι σίγουρο οτι τα αιτήματα που βάζει θα καταλήξουν στο τέλος σε υπομνήματα στους υπουργούς η διαμαρτυρίες στην κυβέρνηση. Εκτός απο αυτό τα ίδια τα αιτήματα που τοποθετει η ΕΦΕΕ είναι γενικά και αόριστα που τουλάχιστον κατω απο αυτη την μορφη δεν απασχολούν τους αγώνες του κινηματος. "Ενας δημοκρατικός νόμος πλαίσιο" "να ουσιαστικοποιηθεί η συμμετοχή των εκπροσώπων των φοιτητών στα όργανα"(αίτημα που απασχολεί πολύ τους ρεφορμιστές φοιτητοπατέρες).

Είναι σίγουρο λοιπόν οτι η αιχμή της κινητοποίησης είναι το ενάντια στην εντατικοποίηση γιατί όλοι οι σημερινοί αγώνες γίνονται γύρω απο αύτο το ζητημα. Ουτε και σε αυτο ομως η ΕΦΕΕ βαζει ενα συγκεκριμενο αιτημα. Πως; Τι πρεπει να πετυχει το φοιτητικο κίνημα σαν φραγμό στήν εντατικοποιηση; Ετσι σο σημείο αιχμής η αποχή μένει με την γενική διατύπωση οτι είναι ενάντια στην εντατικοποιηση. Για αλλη μια φορα το φοιτητικό κίνημα και κύρια οι φοιτητές της Πάτρας πληρώνουν τον απεργοσπαστικό ρόλο των ρεφορμιστών και κύρια της ΠΣΚ-ΚΝΕ.

ΕΦΕΕ
εθνικη φοιτητικη ενωση ελληνων

ΚΝΕ
κομμουνιστικη
νεολαια ελλαδας)(ΚΚΕ)

ΠΑΣΠ
πανελληνια αγωνιστικη
σπουδαστικη παραταξη (ΠΑΣΟΚ)

ΑΠΣ
αγωνιστικη παραταξη
σπουδαστων (οσε)

ΔΑ
δημοκρατικος αγωνας (ΚΚΕεσ)

σοφοκλη ρουσου

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ο καθένας μας θα πρέπει να θυμάται τα γεγονότα στο αεροδρόμιο της Λάρνακας τον περασμένο Φεβρουάριο. Για μια ολόκληρη βδομάδα ήταν το κύριο θέμα που απασχολούσε την σκέψη του μέσου Κυπρίου εργάτη Πολύ φυσιολογικά ο καθένας διψούσε για πληροφόρηση για μια τοποθέτηση πάνω στα γεγονότα. Δεν πρέπει λοιπόν να μας ξενίζει το γεγονός οτι οι περισσότεροι εργάτες πήραν εθνικιστική τοποθέτηση και υποστηρίζουν τη θέση της άρχουσας τάξης μια και η μόνη εξήγηση που δόθηκε ήταν αυτή που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η ύπαρξη υπαλλαχτικής εξήγησης και πληροφόρησης θα έπαιζε καθοριστικό ρόλο στο τι θέση θα έπαιρνε μια μικρή αλλά πολύ σημαντική μειοψηφία της εργατικής τάξης.

Την ιδια εποχή η απεργία σ'ενα εργοστάσιο μωσαικών στην Λάρνακα (Λυσιώτη) βρισκόταν στόν 5ο μήνα Και σ αυτή την περίπτωση δεν πρέπει να μας ξενίζει το γεγονός οτι οι εργάτες έκαναν αυτο που θα ήθελε η άρχουσα τάξη. Δηλαδή τίποτα, αφου η πληροφόρηση και καθοδήγηση γύρω απο την απεργια ήταν ουσιαστικά ανύπαρκτη.

Οι δυο πιο πάνω περιπτώσεις ειναι χαρακτηριστικές και δείχνουν πολύ καθαρά το πόσο αρνητικά επιδρά στην εξέλιξη και άνοδο του κινήματος η ελλειψη υπαλλαχτικής καθοδήγησης.

Σήμερα που οι παραδοσιακοί εκπρόσωποι των εργατων συνεργάζονται όλο και πιό πολύ με την άρχουσα τάξη, και η αλλαγή που συμβαίνει μέσα στην Κυπριακή κοινωνία δημιουργά τις πρώτες προοπτικές για ξύπνημα του εργατικού κινήματος, που πρώτα στοιχεία είχαμε με τους απομονωμένους αγώνες του τελευταίου χρόνου, κάμνει την αναγκη της υπαλλαχτικής πληροφόρησης και καθοδηγησης πολύ επιτακτική.

Οι απομονωμένες και ευκαιριακές προσπάθειες με την έκδοση φυλλαδίων, μπροσούρων και άλλων υλικών ανκαι ειναι ισημαντικές, δεν αρκούν.

Εκείνο που χρειάζεται ειναι η εκδοση ενος είδους εντύπου σε συχνά και τακτικά διαστήματα που να δένεται με την καθημερινη ζωή, εμπειρίες, προβλήματα και αγώνες των εργατών. Στοχος αυτης της έκδοσης πρέπει να ειναι η εξελιξη της σε μια πραγματικη εφημερίδα.

Σίγουρα για να μπει σε πράξη και να πετύχει η προσπάθεια χρειάζεται σαν προυπόθεση η συσπείρωση ενος αριθμού αγωνιστών γύρω απο βασικά προβλήματα του κινήματος θεωρητικές θέσεις τρόπους επέμβασης και στο τι είναι η εργατική εφημερίδα.

Πιο κάτω γινεται μια προσπαθεια ξεκαθαρίσματος στο τι ειναι τι ρόλο παιζει, και πώς παλεύει μια εργατική εφημερίδα. Επειδή ειναι ενα θέμα αρκετα σημαντικό θα ηταν πραγματικά πολύ χρήσιμο να συνεχίσει η συζήτηση γύρω απο την εργατική εφημερίδα.

ΑΝΤΙΒΑΡΟ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Η κεφαλαιοκρατική τάξη ελέγχει όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, την εκπαίδευση, ακόμα και την εκκλησία. Μέσα απ' αυτά εχει την δυνατότητα να επιβάλει τόσο τη δική της ιδεολογία οσο και την συνείδηση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Για τους επαναστάτες ενα σοβαρό εμπόδιο που εχουν να συναντήσουν ειναι η επιβολή της αστικής ιδεολογίας στην εργατική τάξη. Η Κύπρος ειναι πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα επιτυχίας της αστικής τάξης να επιβάλη σχεδόν εξ' ολοκλήρου την ιδεολογία της στην εργατική τάξη. Τό σπάσιμο της αστικης ιδεολογίας ειναι σίγουρα ενα μεγάλο καθήκον.

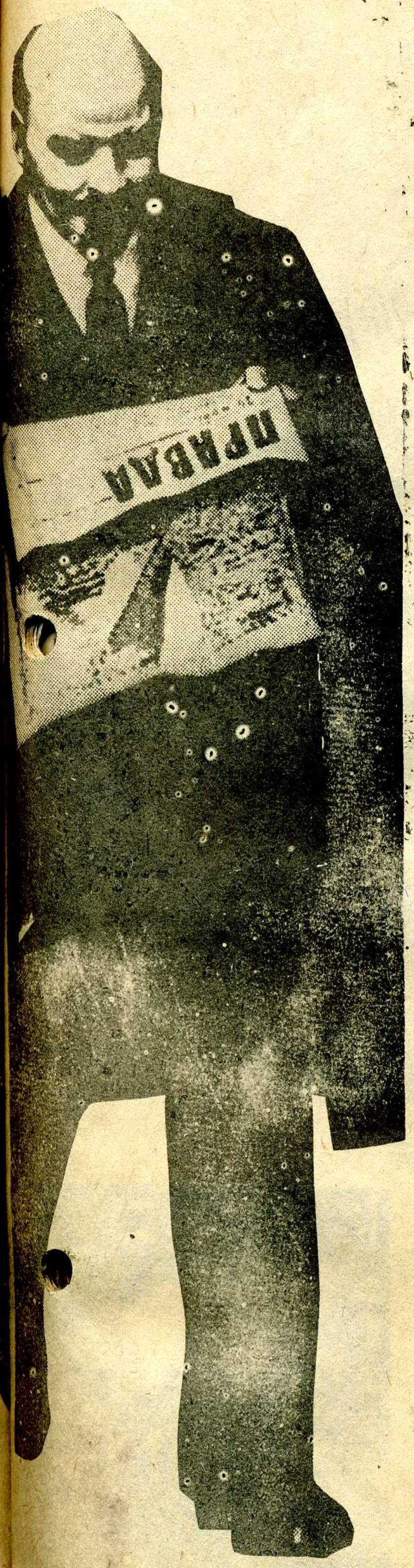
Τό κύριο όπλο της αστικής τάξης στον τομέα της προπαγάνδας ειναι το οτι εχει καταφέρη να βλέπουμε ο καθένας μας το άτομο του σαν ενα απομονωμένο πρόσωπο μέσα στην κοινωνία. Κυτάζοντας τα μέσα μαζικής επικοινωνίας τόσο τα καθαρά αστικά οσο και δυστυχώς εκείνα που θέλουν να ονομάζονται αριστερα - βλέπουμε ότι απομονώνουν το άτομο απο την υπόλοιπη κοινωνία και απευθύνονται σ' αυτό. Η αντίδραση του μέσου εργάτου ειναι οτι βλέπει την κοινωνία οχι σαν σύνολο τάξεων με αντικρουόμενα συμφέροντα αλλά σαν σύνολο μονάδων - ατόμων που και αυτός ειναι μέρος αλλά που αν δεν υπήρχε δέν θα άλλαζε τίποτα τα πράγματα. Δηλαδή με άλλα λόγια δημιουργούν στόν κάθε εργάτη την εντύπωση οτι δεν ανήκει σε μιά συγκεκριμένη τάξη που την εκμεταλλεύεται η κεφαλαιοκρατική τάξη. Τον κάνουν νά βλέπει τον κόσμο πάνω σε ατομική βάση και οχι ταξική. Επομένως δεν μπορεί νά δράσει συλλογικά σαν μερος της εργατικής τάξης για οποιαδήποτε αλλαγή.

Η αστική προπαγάνδα δεν περιορίζεται εδώ. Μπαίνει σε κάθε τομέα της ζωής μας και στην ουσία μάς επιβάλλει τον τρόπο αντιμετώπισης του κόσμου που συμφέρει στην αστική τάξη. Σήμερα που τα μέσα μαζικής επικοινωνίας εχουν μπεί σε κάθε τομέα και ώρα της ζωής μας(ράδιο, τηλεόραση, περιοδικά) η επίδραση που εξασκεί η αστική προπαγάνδα στη ζωή του κάθε εργάτη ειναι τρομερή.

Για να μπορέσουμε να την αντικρούσουμε χρειάζεται να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο. Σίγουρα η δράση έχει μεγάλη σημασία στην αλλαγή της ιδεολογίας. 'Ο εργάτης μαθαίνει περισσότερα μέσα απο μια απεργία παρά απο τα φυλλάδια. Ομως η προπαγάνδα παίζει σημαντικό ρόλο. Η εργατική εφημερίδα προσπαθεί να αντιπαραθέσειτη δική της εξήγηση στα γεγονότα. Προσφέρει μια υπαλλαχτική εξήγηση στο τι συμβαίνει στην καθημερινή ζωή του εργάτη οσο και στο τι συμβαίνει στον κόσμο γενικά. Το πιό σημαντικό ειναι να προσφέρει αυτή την εξήγηση απο ταξική σκοπιά. Απο της σκοπιάς της εργατικής τάξης τάν τάξη.

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ

Η διαφορά ανάμεσα σε μια αστική και μια εργατική εφημερίδα δεν ειναι μονο στο πως αντιμετωπίζει τα γεγονότα αλλά και στο ρόλο που παίζει μεσα στο κίνημα. Ενας απο τους πιο σπουδαίους ρόλους που

μπορεί να παίζει η εργατική εφημερίδα ειναι του οργανωτή. Η αστική εφημερίδα μεταφέρει τις ειδήσεις με ενα πέπλο"αντικειμενικότητος". Παρουσιάζει δηλαδή τα γεγονότα. Ο αναγνώστης μιάς τετοιας εφημερίδας δεν σημαίνει οτι αναγκαστικά δέχεται την κοσμοθεωρία της εφημερίδας ουτε η παρουσίαση των ειδήσεων του γεννά κανένα κίνητρο να κάμει κάτι."
Η εργατική εφημερίδα σε αντίθεση σχολιάζει και παίρνει θέση τόσο πάνω στην έξήγηση του γεγονότος όσο και στο τι πρέπει να γίνει. Ο ταχτικός αναγνώστης δέχεται ετσι τις βασικές αρχές της εφημερίδος οπως επίσης γενιέται μέσα του η ανάγκη να κάμει κατι.

Ο οργανωτικός ρολος της εφημερίδας εμφανίζεται με διάφορες μορφές. Γράψιμο, πούλημα, οικονομική ενίσχυση, ομάδες συζήτησης των θέσεων, ομάδες δράσης για την διεξαγωγή εκστρατιών που προπαγανδίζει η εφημερίδα. Η σημασία πισω απο τον οργανωτικό ρόλο της εφημερίδος ειναι οτι δημιουργεί την ανάγκη, σπρώχνει και υποβοηθά τη δημιουργία εργατικών ομάδων για νά κάμουν μια συγκεκριμένη πολιτική πράξη που εχει σχέση με την εφημερίδα.

α) <u>γράψιμο</u>

Η εργατική εφημερίδα πρέπει να περιλαμβάνει άρθρα απο τους ίδιους τους εργάτες για τη ζωή τους για τις πολιτικοϊδεολογικές τους θέσεις για τις εμπειρίες τους τους αγώνες τους. Ετσι πετυχαίνουμε να νοιώσουν οι εργάτες την εφημερίδα σαν δική τους. Οργανωτικά βοηθά στο οτι οι εργάτες ενος χώρου **συσπειρώνονται είτε για να γράψουν το άρθρο ειτε** γύρω απο τις θέσεις του άρθρου. Επιπλέον άρθρα γραμμένα απο εργάτες κάμνουν την εφημερίδα μερος της ζωής και της τάξης του εργάτη.

β) <u>πούλημα</u>

Πολλοί απο την πείρα μας θα εχουμε παρατηρήσει οτι το πούλημα της εφημερίδας δεν ειναι και τοσο εύκολο πράγμα. Εχει ομως μεγάλη σημασία. Για νά πουλήσει κάποιος εργάτης την εφημερίδα πρέπει να εχει δεχτεί τις θέσεις της, να εχει δεί την ανάγκη να συζητήσει και να πήσει αλλους για την ορθότητα των ιδεών που εκφράζει η εφημερίδα. Πρέπει με αλλα λόγια να δεχτεί την εφημερίδα σαν δική του και οτι πρέπει να την εξαπλώσει.

γ) <u>Οικονομική ενίσχυση</u>

Τόσο το πούλημα οσο και στην οικονομική ενίσχυση η ενεργή συμμετοχή εργατών εχει μεγάλη σημασία. Η προσφορά εστω και ενός σελινιού για την εφημερίδα σημαίνει οτι νοιώθει την εφημερίδα σαν δική του την βλέπει σαν μέρος του αγώνα του. Η εφημερίδα πρέπει να παλεύει για να κερδίσει την οικονομική υποστήριξη των εργατών. Ετσι κάμνει το πρώτο βήμα για την οργάνωση των μαζών γύρω απο τις αρχές της εφημερίδες γιατι η οικονομική ενίσχυση ειναι συνειδητή απόφαση δηλαδή το γιατι πρέπει να δώσης λεφτά και που.

δ) <u>Ομάδες συζήτησης</u>

Η εφημερίδα πρεπει να δημιουργά κύκλους συζήτησης ειτε μεσα απο τα αρθρα που δημοσιεύει ετσι που να σπρώχνει τους αναγνώστες της να συζητούν με αλλους εργάτες για τις θέσεις που εκφράζονται ειτε ακόμα καλύτερα με τους συνειδητούς υποστηρικτές της εφημερίδας που πρέπει να δημιουργούν κύκλους συζητησης στους χώρους τους. Η εφημερίδα απο μόνη της πρέπει να βοηθά τη δημιουργία των κύκλων αυτών με διάφορους τρόπους π.χ. να δημοσιεύει τις αντίθετες γνώμες η οτι δήποτε άλλες θέσεις των αναγνωστών να ζητά απο τους αναγνώστες της να γράφουν την θέση τους για ενα συγκεκριμένο θεμα .

ε) <u>ομάδες δουλιάς</u>

Για να μπορέση η εφημερίδα να παίξη σωστά τον οργανωτικό της ρόλο πρεπει να πετύχει να γίνει καθοριστικός παράγοντας στην πάλη των εργατών. Οι υποστηρικτες της εφημερίδας οργανώνοντας για να παλέψουν για τους άμεσους στόχους, καμπάνιες, η αιτήματα που προπαγανδίζει η εφημερίδα. Δεν χρειάζεται να ειπωθεί οτι για να μπορέσει η εφημερίδα να πετύχει αυτό το στόχο σημαίνει οτι εχει ριζώσει μεσα στο εργατικό κίνημα και οχι μόνο επηρεάζεται απ' αυτο αλλά και το επηρεάζει ο οργανωτικός ρόλος της εφημερίδας αναγνωρίστηκε απο πολύ παλιά. Η Πράβδα του Λένιν ηταν μια πολύ χαρακτηριστική περίπτωση.

"Οι αναγνώστες της Πράβδα, κυτάζοντας στις εισφορές των εργατών μαζί με τα γράμματα απο βιομηχανικούς εργάτες και υπαλλήλους σ' όλη τη Ρωσία, που οι περισσότεροι απο αυτούς ειναι απομονωμένοι μεταξύ τους λόγω των συνθηκών της Ρωσσικής ζωής παίρνουν <u>κάποια</u> ιδέα του πως οι προλετάριοι στα διάφορα επαγγελματα και περιοχές αγωνίζονται πως άρχισαν να ξυπνούν για να υπερασπίσουν τα δίκαια τους.

.... "Η εργατική εφημερίδα ειναι φόρουμ εργατών. Μπροστά σ' ολόκληρη την Ρωσσία πρέπει οι εργάτες νά κάμουν γνωστά ενα μετά το άλλο τα διάφορα γενικά προβλήματα της ζωής του εργάτη και ιδιαίτερα το θέμα της εργατικής δημοκρατίας."

(LENIN:COLLECTED WORKS VOL.I8 σελ. 200)

Ο Λένιν ειδε την ανάγκη του να γράφουν οι εργάτες καθώς και την ανάγκη της χρηματοδότησης των εφημερίδων απο εργάτες.

Στην Πράβδα 12 Ιούλη 1912 εγραφε:

"Απο τη σκοπιά του να αναπτυχθεί η ενεργητικότητα και η πρωτοβουλία των εργατών ειναι πιο σπουδαίο να εχεις 100 ρούβλια που μαζεύτηκαν, ας πούμε, απο 30 ομάδες εργατών παρα 1.000 ρούβλια που μαζεύτηκαν απο μερικές δωδεκάδες "συμπαθούντων". Μιά εφημερίδα κτισμένη στη βάση του μαζέματος 5 καπικιων απο μερικούς εργατικούς κύκλους ειναι πιο σίγουρο, σταθερό και σοβαρό κατόρθωμα, (και απο οικονομική άποψη οσο, <u>πιο σοβαρό απ' όλα</u> και απο την πλευρά της ανάπτυξης του δημοκρατικού εργατικού κινήματος) παρά μια εφημερίδα κτισμένη με δεκάδες και εκατοντάδες ρούβλια απο συμπαθούντας διανοούμενους."

Το γεγονός ειναι οτι η Πράβδα πέτυχε σ' αυτό. Χαρακτηριστικό ειναι οτι απο στατιστικές που υπάρχουν για το 1914, 87% των εισφορών στην Πράβδα ηταν απο εργάτες ενώ στην εφημερίδα των Μενσεβίκων ηταν 44%.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΑΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ

Εκατοντάδες εργάτες σήμερα στην Κύπρο εχουν φτάσει στο σημείο να απορρίψουν την πρακτική της ηγεσίας των συντεχνιών τους και των ρεφορμιστικών κομμάτων. Δεν μπορούμε να πούμε οτι εχουν κερδιθεί σε επαναστατική πολιτική αλλά σίγουρα ζητούν αγωνιστική πολιτική στην πράξη. Για τον εργάτη που δεν εχει σπάσει ακόμα απο το ρεφορμισμό η ζωή του στο εργοστάσιο ειναι απλή. Για τους χαμηλούς μισθούς φταίει το εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο, για τις άσχημες συνθήκες δουλειάς οι κακοί οι ιμπεριαλιστές. Εξ αλλου γι' αυτόν μπορεί να γίνει κάτι μόνον όταν κινηθούν οι γραφειοκράτες των συντεχνιών. Για τον ίδιο δεν μπαίνουν καθήκοντα. Για τον αγωνιστή εργάτη τα πράγματα ειναι εντελώς διαφορετικά. Αν και εχει ακόμη πολλά ρεφορμιστικά κατάλοιπα βλέπει ομως την ανάγκη του να γίνει κάτι η ακόμα καλύτερα του να κάμει κάτι. Η μη γνώση της παράδοσης του κινήματος η πιθανή έλλειψη πείρας η ελλειψη θεωρητικής βάσης τους εμποδίζουν πολλές φορές να βρούν τις

απαντήσεις και τα επιχειρήματα σε διάφορα συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Η εργατική εφημερίδα απευθύνεται σ' αυτούς και φροντίζει να τους δώσει τις απαντήσεις στα προβλήματα για το τι χρειάζεται να γίνει πως έδρασαν άλλοι εργάτες σε παρόμοιες περιπτώσεις, επιχειρήματα για να πείσουν τους συναδέλφους τους οπως επίσης και τη θεωρητική βάση για μιά τέτοια δράση.

Σε συντομία μπορούμε να πούμε οτι η εργατική εφημερίδα παλεύει παράλληλα να καθοδηγήσει το κίνημα καθοδηγώντας τα αγωνιστικά στοιχεία.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΑΝ ΚΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΗΣ

Μια μεγάλη αδυναμία του επαναστατικού κινήματος της εργατικής τάξης σήμερα ειναι η απομόνωση τόσο των διάφορων κομματιών της τάξης οσο και των οργανωμένων επαναστατικών καταστάσεων απο την τάξη στην γεννικότητα.

Η εφημερίδα μπορεί να προσφέρει τεράστιες υπηρεσίες για να ξεπεραστεί αυτη η αδυναμία.
Η πληροφόρηση γιά το τι συμβαίναι στο κάθε κομμάτι της τάξης ανεβάζει το αγωνιστικό επίπεδο των εργατών γιατί πιά ο εργάτης βλέπει μέσα απο τη δύναμη που του προσφέρει η συλλογικότητα της τάξης.
Παράλληλα παραδείγματα μεταφέρει την εμπειρία ενός αγώνα και γίνεται μέρος της παράδοσης της τάξης.
Ανεβάζει την ενότητα της τάξης και κάνει το πρόβλημα ενός εργάτη πρόβλημα ολων των εργατών. Οταν μεταφέρει συνεχώς ειδήσεις απο τους τόπους δουλειάς για τους αγώνες, τα προβλήματα, γράμματα απο εργάτες, γίνεται κάτι σαν το μέσο επαφής του εργάτη με το κίνημα της τάξης του.

Απο την άλλη οσόν αφορά τις οργανωμένες επαναστατικές καταστάσεις η εφημερίδα μπορεί να τις βοηθήσει περισσότερο να σπάσουντην απομόνωση τους απο την μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης.

Οι επαναστάσεις η τα κινήματα δεν γίνονται απο μειοψηφίες επαναστατών οσο σαυτά καταρτισμένοι και αν ειναι. Γίνονται μόνο οταν τεράστιες μάζες εργατών συσπειρωθούν γύρω απο ενα επαναστατικό πρόγραμμα και παλαίψουν για την εφαρμογή του.

Οι μάζες ομως δεν κινούνται απο μόνες τους ούτε ξαφνικά θα ανακαλύψουν την επαναστατική ηγεσία που μέχρι την επανάστατική κρίση βρισκόταν κλεισμένη στα δωμάτια της. Οποιαδήποτε κατάσταση που φιλοδοξεί να γίνει η ηγεσία της εργατικής τάξης πρέπει να βρίσκεται σε άμεση επαφή με την τάξη.

Η εργατική εφημερίδα φέρνει αυτή τη επαφή σπάζει την απομόνωση γιατί μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν κρίκος σύνδεσης μεταξύ μιάς μικρής επαναστατικής οργάνωσης και των προχωρημένων στοιχείων της τάξης, που δεν εχουν σπάσει στο επίπεδο συνειδοτοποίησης ωστε να μπούν στην οργάνωση. Η συσπείρωση των προχωρημένων εργατών γύρω απο την εφημερίδα δημιουργεί ενα ας πούμε, είδος γραναζιού που συνδέει το πολύ μικρό γρανάζι -επαναστάτες- με το πολύ μεγάλο -εργατική τάξη.

Ο Λενιν το 1921 γραφοντας αρθρο στο διαλειμα μίας συνεδριασης.

αλι σαφετ

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Το αρθρο αυτο γραφτηκε ειδικα για το "δελτιο συζητησης" απο Τουρκο συντροφο

Στές χωρες οπου η αστική επανάσταση εγινε υστερα απο μια περιοδο άμεσης η έμμεσης αποικιοκρατίας-δηλαδή στήν εποχή του ιμπεριαλισμού- ο φασισμός δεν βρίσκεται και τόσο μάκρια άπο το σκήνικο. Σε τέτοια κράτη ακόμα και όταν η σοσιαλοδημοκρατία φαίνεται να κυριαρχεί υπάρχουν στοιχεία βιαίης καταπίεσης και άγριας έντονης βίας, πολύ πιό φανερά καί έντονα πάρα σε αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Αυτό είναι επειδή αστικές επαναστάσεις τον 20ο αιώνα πραγματοποιήθηκαν μέσα σε συνθήκες ανομοίες με τα κλασσικά πρότυπα, δηλ. Άγγλια, Γαλλία κλπ. Στες χώρες αυτές η επανάσταση καθοδηγήθηκε απο μια δυνατή και δυναμική αστική τάξη που νίκησε τήν αριστοκρατία και άλλες προ-καπιταλιστικές δυνάμεις και εγκαθίδρυση το δικο της σύστημα:την αστική δημοκρατία.

Κάτω απο την αστική δημοκρατια οι μεταρυθμίσεις, η ηπία πειστικότητα και η εναρμόνιση των κοινωνικών τάξεων παραληρίζονται με τες μοντέρνες και σφοδρές μεθόδους καταπίεσης και βίας. Οι δύο αυτοί τρόποι διακυβέρνησης είναι εκφράσεις της δικτατορίας των αστών. Με τους αναπτυγμένους τρόπους προπαγάνδας πειστικότητας και "ομαδικότητας" ως επίσης και την ιδεολογική τους κυριαρχία οι αστοί είναι ικανοί να διακυβερνήσουν με εκλεκτική και σποραδική χρησιμοποίηση βίας. Μονο όταν το σύστημα στήν ολοκληρότητα του απειλείται με κατεδάφιση, όταν η δύναμη και η εξουσια γλυστρά σιγά-σιγά από τα χέρια τους μόνο τότε το αστικό κρατος φάνερώνει την βιαίη όψη της γύσηστου. Αυτός είναι ο φασισμός.

Ντεμιρελ.
η αποτυχεμενη λυση.

Οι αστικές τάξεις των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών σπάνια θα υποχρεωθούν να καταφύγουν στον φασισμό μια καί η εξουσία και κυριαρχία τους συνήθως δεν απειλούνται σοβαρά. Στές ονομαζόμενες υποανάπτυχτες χώρες η κατάσταση ειναι διαφορετικη. Χωρίς καμία εξαίρεση, η αστικη τάξη στές χώρες αυτές είναι μικρη και αδύνατη και δεν ασκεί απόλυτο έλεγχο της κοινωνιας. Αυτο είναι διότι ολόκληρα χρόνια πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας από τον ιμπεριαλισμο(με την απομύζηση των φυσικών και οικονομικών πόρων και τόν αφόρητο ανταγωνισμό απο τες οικονομίες της Δύσης) εμπόδισε την εξέλιξη και ανάπτυξη μίας δυνατής προοδευτικής αστικής τάξης. Η αστική τάξη πού δημιουργήθηκε-πολλές φορές ύστερα από ανεξαρτησία- είταν εξασθενησμένη προσανατολισμένη πρός τον καταναλωτικό και οχι τον παραγωγικό τόμεα της οικονομίας. Δηλαδή τίποτα περισσότερο απο ενα προσάρτημα του δυτικού καπιταλισμού.

Σαν αποτέλεσμα καμια αστική τάξη μέσα στον 20ον αίώνα είχε την ικανότητα-οικονομική η ιδεολογική- να καθοδηγήσει μια πετυχεμένη αστική επανάσταση. Το καθήκο αυτό συνήθως έφερνε τους αστούς σε σύγκρουση, πολλές φορές βιαίη σύγκρουση στην περίπτωση απελευθερωτικών πολέμων με τες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η ανικανότητα των αστών να αποπερατώσουν αυτό το έργο από μόνοι τους, τους υποχρέωνε παντού να συμμαχήσουν με την κοινωνική τάξη που μια αστική επανάσταση πρέπει να συντρίψει και απο την οποία πρέπει να αφαιρέσει την ιδιοκτησία, δηλ. τους γαιοκτήμονες και αλλα φεουδαρχικά η

Ετσεβιτ
η προσωρινη
λυση του
καπιταλισμου

ημιφεουδαρχικά στοιχεία. Αυτη η συμμαχία που ηγείτο της αστικής επανάστασης/ απελευθερωτικού πολέμου απο τελουσε την δομη του ενου κρατους, καθοριζοντας και διαμορφώνοντας έτσι τον χαρακτήρα, την εξέλιξη και την πολιτική του.

Το γεγονος οτι οι αστοί δεν είχαν μια ανεξάρτητη δική τους εξουσία αλλα υποχρέωνονταν να στηριχτούν σε αρχαικά, προκαπιταλιστικά στοιχεία για να διαφυλάξουν την κυριαρχιά τους σήμαινε οτι η αστική επανάσταση δεν μπορούσε να αποπερατωθεί. Ο προοδευτικός χαρακτήρας των μεταρυθμίσεων δεν είταν καί τόσο έκδηλος και η άστικη δημοκρατία δεν μπορούσε να ριζώσει. Περιορισ μένοι απο τα συμφέροντα των φεουδαρχικών τους συμμάχων και κατά αρχήν αδύνατοι οι αστοί είταν ανίκανοι να δη μιουργήσουν ενα κράτος όπου η "πειθώ και αφομοίωση" έπαιζαν σημαντικό ρόλο και η χρησιμοποίηση της βίας ενα κάπως πιο ασήμαντο ρόλο. Επιπρόσθετα οι συγκρούσεις μέσα στην άρχουσα συμμαχία-ενας αντιφατικός συνα πισμός φεουδαρχικών και καπιταλιστικών συμφερόντων- σήμαινε αναγκαστικά οτι η κυριαρχία και η εξουσία του ουδέποτε είταν ολοκληρωτική η αναμφισβήτητη. Διαμάχες μέσα στον κρατικό μηχανισμό περιοριζάν την ικανότητα καί δύναμη του κρατους να διακυβέρνησει και να επιβάλει ολοκληρωτική κυριαρχία, με τα παραδοσιακά μέσα τη αστικής δημοκρατίας. Σαν αποτέλεσμα έντονη βία, καταπίεση καί "αντιδημοκρατικοί" τρόποι ελέγχου έγιναν πίο εμφανής, μόνιμες καί σημαντικές όψεις του κράτους

Ο ΦΑΣΙΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Τουρκία, μαζί με τα περισσότερα κράτη της Μέσης Ανατολής, ανήκουν στήν πιό πάνω κατηγορία.Φαινομενικά είναι αστική δημοκρατία. Στήν Τουρκία σήμερα υπάρχει πολυκομματική βουλή, ανεξάρτητα συνδικάτα, το δικαίωμα απεργίας, σοσιαλιστικά κόμματα, η ελευθερία λόγου και έκφρασης και ελεύθερες εκλογές κατά συχνά διαστήμ ματα. Όλες όμως αυτές οί τυπικές ελευθερίες της αστι κής δημοκρατίας περιορίζονται με πολύ πιό δριμύ τρόπο παρά στές δυτικές χώρες. Η κυβέρνηση γία παράδειγμα, έχει τήν νόμιμη δύναμη νά αφαιρέσει από τά συνδικάτα τό δικαίωμα απεργίας, σοσιαλιστικά κόμματα υπάρχουν ά λλα τό Κομμουνιστικό κόμμα είναι παράνομο.Διατηρείται αυστηρή λογοκρισία για δημοσιεύματα και φίλμ. Πάνω από τά μισά από τά 55 χρόνια ζωής τής Τουρκικής Δημοκρατίας η χώρα κυβερνήθηκε από στρατιωτικό νόμο κάτω από μία μορφή στρατιωτικής ημιδικτατορίας. Δυό φορές στήν περίοδο αυτή, τό 1960 καί τό 1971 οι στρατιωτικοί επέμβηκαν άμεσα στήνκυβερνητική διαδικασία, 3 άτομα απαγχονίστικαν, χιλιαδες άλλοι φυλακίστηκαν καί βασανίστηκαν και πολλοί άλλοι δολοφονηθήκαν τό 1971. Η καταπίεση της μειονότητας των Κούρδων στήν Ανατολική Τουρκία είναι βάναυση καί ανελέητη και οποιαδήποτε συζήτηση πάνω στό θέμα αυτό απαγορέυεται αυστηρά.

Η καταπιεσή νομιμή ή βιαίη, άγρια η προπαγανδίστική είναι αναπόσπαστο μέρος ΟΛΩΝ τών ταξικών κοινωνιών, ΕΙΔΙΚΑ δε του αστικού κράτους όπου είναι θεσμοποιημένη εκμοντερνισμένη με διάφορες αναπτυγμένες μεθόδες, αποτελεσματική και επομένως πιο βάναυση. Το σημείο που προσπαθούμε να θίξουμε εδώ είναι ότι ενώ στήν Δύση ο μηχανισμός του αστικού ελέγχου είναι σχετικά ειρηνικό μέσα-μέσα χρησιμοποιώντας βία όταν χρειαστεί, στήν Τουρκία και άλλες παρόμοιε χώρες ο βιαίος έλεγχος της κοινωνίας αποτελεί τ βασικό στοιχείο, καλυμένος φυσικά με μία λεπτή φλού χ δημοκρατίας και ειρηνικού συμβιβασμού. Αυτό εξη εί τόν έντονα καταπιεστικό χαρακτήρα του τουρκικού κράτους, αυτή η καταπιεστικότητα όμως δέν είναι φασισμ ς. Για νά καθορίσουμε σώστα τόν φασισμο σημειωνουμε τα λόγια του Τρότσκυ:"Την στιγμή που η ομαλή αστυνόμ υση και η στρατιωτική διέξοδος της δικτατορίας των στών, μαζί με το κοινοβουλευτικό παραπέτασμα, δεν πορούν να διατηρήσουν την κοινωνία σε μια ισοροπημένη κατάσταση, τότε φτάνει η σειρά του φασιστικού καθεστώτος. Μέσα απο την φασιστική δράση και δύναμη, ο καπιταλισμός θέτει σε κίνηση τες μάζες των μανιακών μικροστών και ομάδες του ηθικά καταπτωμένου λούμπεν-προλεταριάτου. Ολους τους αμέτρητους ανθρώπους που το ίδιο το κεφάλαιο οδήγησε στην απόγνωση και μανία. Η μπουρζουαζία απαιτεί απο τον φασισμό ενα ολοκληρωμένο έργο. Αφου καταφύγει στην μέθοδο του εμφυλίου πολέμου, μετα επιμένει σε μια περίοδο ειρηνική κατάστασης. Και το φασιστικό πρακτορείο χρησιμοποιώντας τους μικροστούς σαν μια"πολιορκητική μηχανή" , το οικονομικό κεφάλαιο, αμέσως κι έμμεσα μαζεύει στα χέρια του - σαν ατσάλινη μέγγενη - όλα τα όργανα, ιδρύματα και θεσμούς ηγεμονίας, τες εκτελεστικές, διοικητικές και εκπαιδευτικές εξουσίες του κράτους: ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό μαζί με τον στρατό τα δημαρχεία, τα πανεπιστήμια και σχολεία, τον τύπο, τες συντεχνίες και συνεργατισμούς. Οταν ένα κράτος μετατραπεί σε φασιστικό δεν σημαίνει μόνο οτι οι τρόποι και οι μέθοδες διακυβέρνησεις αλλάζουν σύμφωνα με την παράδοση του Μουσσολίνι, (οι αλλαγές στην σφαίρα αυτή τελι

κά παίζουν μικρό ρόλο), αλλά πιο σπουδαίο σημαίνει ότι οι οργανώσεις των εργατών εκμηδενίζονται, οτι το προλεταριάτο μειώνεται σε μια άμορφη μάζα και κατάστα ση, δημιουργείται ένα σύστημα διοίκησης το οποίο διει σδύει βαθιά μέσα στες μάζες και το οποίο χρησιμοποιεί ται για να εξουδετερώσει την ανεξάρτητη αποκρυστάλωση του προλεταριάτου. Εκει ακριβώς βρίσκεται και η ουσία του φασισμού.

Πως τότε τα πιο πάνω ισχύουν στην περίπτση της Του ρκίας; Ο φασισμός ουδέποτε υπήρξε νικηφόρος στην Του ρκία. Είναι ομως σημαντικό να δούμε την διαφορά μετα ξύ ενος κράτους που απο την φύση του είναι καταπιεσ τικό(οπως την Τουρκία) και ενος φασιστικού κράτους ό πως την Ελλάδα (1967- 1974). Εν τούτοις ο φασισμός εί ναι ενα πρόβλημα και μια σοβαρή απειλή στην Τουρκία σήμερα., Κάτι που πρέπει να καταλάβουμε και να έχουμε υποψη μας. Δυο παραγοντες οι οποιοι δημιουργουνται απο το ισοζυγιο των ταξικων δυναμεων κανουν τον φα σισμο ενα σταθερο κινδυνο στην Τουρκια. Πρωτον, η μαχητικοτητα και η δυναμη της εργατικης ταξης. Δευ τερον, η αναγκη για το μεγαλο κεφαλαιο να συντριψει τους γαιοκτημονες.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Η εργατικη ταξη στην Τουρκια ειναι νεαρη στην ηλικ ια και αριθμητικα μικρη. Εμφανιστηκε σαν μια σοβαρη δυναμη στην πολιτικη ζωη της χωρας κατα διαρκεια της δεκαετιας 60-70. Αριθμητικα φτανει τα 2 με 3 εκατομ. εργατες.Η μαχητικοτητα και οργανωμενη της δυναμη ομ ως, επεκτεινονται πολι πιο περα απο την ηλικια και το μεγεθος της. Την πρωτομαγια του 1976 300,000 εργα τες βγηκαν στους δρομους, το 1977 ο αριθμος ανεβηκε μισο εκατομμυριο. Τον Σεμπτεβρη του 1976, μια γενικη απεργια 500,000 εργατων σταματησε την κυβερνιση στην προσπαθεια της να εισαγαγει τα Δικαστηρια για Ασφαλια του Κρατους. Το 1977, 40,000 εργατες μεταλλου κατεβηκ καν σε απεργια διαρκιας 8 μηνων με, βασικα πολιτικα αιτηματα. Αυτα ειναι μονο τα πιο φανερα παραδειγματα.

Στην τουρκια σημερα η αστικη ταξη αντιμετωπιζει μια βαθεια οικονομικη κριση. Ουσιαστικα δεν εχει αλλη εκλ λογη παρα να προσπαθησει να κτυπησει και να συντριψει το οργανωμενο εργατικο κινημα. Μεχρις οτου οι μισθοι μειωθουν στα πιο χαμηλα, δυνατον επιπεδα και οι εργα τες υποταχτουν στες αναγκες του κερδους, η μπουρζουαζ ζια δεν εχει καμια ελπιδα για καπιταλιστικη αναπτυξη. Οσο αφορα την αλλη ταξη που παρουσιαζεται σαν εμποδιο στους σκοπους των αστων, εχουμε εξηγησει οτι οι γαιο κτημονες με τα συ γκρουμενα τους συμεροντα, αντιπροσω πευονται ισχυρα μεσα τον κρατικο μηχανισμο. Σε μια χωρ ρα οπου το 60 του Εθνικου Εισοδηματος παραγεται απ την γεωργια, δεν μπορει να υπαρχει θεμα σημαντικης καπιταλιστικης αναπτυξης μεχρις οτου οι βιομηχανοι αστοι μπορεσουν να κατευθυνουν τα μεγαλυτερο μερος του πλεονασματος που παραγεται απο την αγροτια. Εν οσω η δυναμη της ταξης των γαιοκτημονων παραμενει τοσο μεγαλη και αναμφισβητη αυτο ειναι αουνατο. Η γεω ργια δεν μπορει να φορολογηθει κανονικα, κτηματικες μεταρυθμισεις δεν μπορουν να εφαρμοστουν και το ογκω δες πλεονασμα που παραγεται στην γεωργια παραμενει στ χερια των γαιοκτημονων, η για καταναλωση ειτε για επε νδυση σε οχι παραγωγικο τομεα της οικονομιας. Ειναι επομενως επιτακτικο για την αστικη ταξη να σπασει την δυναμη και κυριαρχια των γαιοκτημονων στην υπαιθρο για να μπορεσει να μεταφερει ολο αυτο τον πλεονασμο στην βιομηχανια, τον νεο τομεα της οικονομιας για α ναπτυξη του μεγαλου κεφαλαιου.

Ο φασισμος ειναι, τοτε, η μονη μεθοδος με την οποι α η τουρκικη μπουρζουαζια μπορει να συντριψει τους 2 μεγαλυτερους της αντιπαλους και να πετυχει καθολικη κ και ανεξαρτητη κυριαρχια της τουρκικης κοινωνιας και την ιδια στιγμη να ξεπερασει σε μεγαλο βαθμο την οικο νομικη κριση που αντιμετωπιζει.

Το κινητρο για τον φασισμο, επομενως, υπαρχει, ως επι σης και η πιο σπουδαια συνθηκη για την επιτυχια του φασισμου. Μια μαζα κοσμου, εξω απο την οργανωμενη ερ γατικη ταξη, που μπορει να χρησιμοποιηθει απο το μεγα λο κεφαλαιο σαν η "πολιορκητικη μηχανη". Αυτοι ειναι οι μικροστοι, οι μεσίτες, οι μικροι μαγαζατορες., οι αυτοαπασχολημενοι, οι μικροεμποροι και επιχειρηματιες που συνεχεια σπρωχνονται αξω απο την οικονομικη ζωη της Τουρκιας απο το μεγαλο κεφαλαιο και την αναπτυξη των μονοπωλιων. Στερημενοι τα προς το ζην, οδηγημενοι στην χρεωκοπια, την φτωχεια και ενα μελλον χωρις ελπι δας αυτος ο κοσμος κατατασσεται στες μαζες των ανεργω και του ανοργανωτου λουμπεν-προλεταριατου σε καταστα ση απογνωσης. Οι μαζες αυτες μπορουν ευκολα να αρχισο να δεχονται την δημαγωγια και ρητορια του φασισμου που τους υποσχεται δυναμη και εξουσια κι ενα ενδοξο μελλον. Οι μαζες αυτες αποτελουν την μαζικη βαση για τον φασισμο. Στην Τουρκια αυτη η μαζικη βαση δημιουργ γηθηκε με την εξελιξη των μεγαλων μονοπωλιων μεσα στε δυο τελευταιες δεκαετιες και την σοβαρη οικονομικη κριση

Σαν αποτελεσμα αυτων των παραγοντων υπαρχει σημερα στην Τουρκια ενα αναπτυσσομενο φασιστικο κινημα. Το φασιστικο ΚΟΜΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ, με αρχηγο τον Τουρ κες - ενα παλιο συνταγματαρχη -, αυξησε την υποστηρι ξη του σε Ι εκ. ψηφους στες τελευταιες γενικες εκλο γες. Σε ορισμενα μερη της ανατολικης Τουρκιας ο ψηφος τους εφτανε τα 30 . Οπως δειξαμε στην αναλυση πιο πανω οι φασιστες δεν βρισκουν καμια υποστηριξη αναμε σα στην οργανωμενη εργατικη ταξη, αλλαστο κοινωνικο στρωμα που αναφεραμε πιο πανω. Το κομμα του Τουρκες ειναι πολυ καλα οργανωμενο και εχει καταφερει να διεε σδυσει μεσα στον κρατικο μηχανισμο, τον στρατο, την αστυνομια και σε πολλα εκπαιδευτικα ιδρυματα. Αυτο φυσικα εγινε πιο ευκολο με την συμμετοχη του Κ.Ε.Δ. στην κυβερνηση του Δεξιου Συνασπισμου απο το 1974 μεχ ρι το 1977.

Διαδηλωση Τουρκων εργατων

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η υποστηριξη που δινεται σημερα προς το κομμα και την κυβερνηση Ετσιεβιτ απο ολους τους αντιπροσωπους του μεγαλου κεφαλαιου, δειχνει οτι η αστικη ταξη ει ναι προς το παρον διατεθιμενη να προσπαθησει κατι δια φορετικο απο τον φασισμο. Η νεα σοσιαλοδημοκρατικη κυβερνηση αντιπροσωπευει την τελευταια προσπαθεια της μπουρζουαζιας να ξεπερασει τα δυσκολα προβληματα που αντιμετωπιζει χωρις να καταφυγει στον φασισμο. Αν μπο ρεσουν να υποταξουν την εργατικη ταξη με ειρηνικα με σα- αυτο ειναι προτιμοτερο απο τον φασισμο. Η σοβαρο τητα ομως της οικονομικης κρισης καμνει σχεδον απιθα νη την σωτηρια της οικονομιας με τες μεθοδες της σοσι αλοδημοκρατιας (πειθω κλπ.). Επιπροσθετα, ο διπλος σκοπος των αστων για κτυπημα της εργατικης ταξης και των γαιοκτημονων απαιτει πιο αυστηρα, δυνατα μετρα. Μ Με αλλα λογια, απαιτει φασισμο και φασιστικα μετρα.

Το μελλον της εργατικης ταξης στην Τουρκια, επομε νως εξαρταται απο τον αγωνα και την αντισταση των ιδι ων των εργατων εναντια στην επιθεση κατα του βιοτικου επιπεδου και των δικαιωματων τους. Υποταγη της εργατι κης ταξης θα δωσει στην αστικη ταξη την αυτοπεποιθηση και δεν θα διστασει να φερει τον φασισμο. Μια αποφασι στικη, οργανωμενη και επιτυχημενη παλη, ομως θα αναζω ογονησει την αυτοπεποιθηση, το ηθικο και την δυναμη της εργατικης ταξης και οι αστοι θα ειναι απροθυμοι ν αρχισουν μια μαχη που δεν ειναι σιγουροι οτι θα κερδι σουν. Η παλη κατα του φασισμου ειναι και παλη για τον σοσιαλισμο. Καθε νικη στον δρομο για τον σοσιαλι σμο ειναι μια ηττα για τον φασισμο.

ΦΑΣΙΣΜΟΣ/ περισσοτερο απο πιθανοτητα.

Η αδυναμία της Σοσιαλδημοκρατίας και των κομμουνιστικών κομμάτων στο διεθνές επίπεδο μπροστά στην σημερινή κριση του καπιταλισμού ειναι χαρακτηριστική του θεωρητικού και πολιτικού αδιεξόδου στο οποίο ο ρεφορμισμός και η συνεργασία των τάξεων οδήγησαν τα ,ραφειοκρατικά κόμματα τα οποία ευρίσκονται επικεφαλής του εργατικού κινήματος στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χωρες.

Αυτη η σύγχρονη κριση της παγκοσμίας καπιταλιστικής οικονομίας η οποία εχει τοσο πολυ εκπλήξει τον ρεφορμισμό, έρχεται για ακόμα μιά φορα στην ιστορία να στιγματίσει την ρεφορμιστική λογική και τον οπορτουνισμό, ανίκανους να δώσουν οποιαδήποτε διέξοδο, μόνιμη και οριστική, στην εργατική ταξη η οποία "πληρώνει" αυτή την κρίση χωρίς να την εχει προκαλέσει.

Επιπλέον ο ταξικός χαραχτήρας της κοινωνίας, ιδιαίτερα οφθαλμοφανής κατα την περίοδο της κρίσης, έρχεται να υπογραμίσει, για ακόμα μια φορα, την αναγκαιότητα της αυτονομίας της εργατικής ταξης, απο την ξενη προς τα πραγματικά της συμφέροντα ταξική συνεργασία.

Η γενίκευση της κρισης του παγκόσμιου καπιταλισμού η οποία οδηγεί στην αντικειμενική πόλωση των ταξικών συμφερόντων γελοιοποιεί τους "ιστορικούς συμβιβασμούς και τα "κοινά προγράμματα", της σοσιαλδημοκρατίας και των κομμουνιστικών κομμάτων, αλλά πολύ περισσότερο τραγικοποεί την θεση του παγκόσμιου προλεταριάτου και υπογραμμίζει την αναγκαιότητα της ύπαρξης της επαναστατικής του ηγεσίας.

Για μιά ακόμα φορα, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού η χρεωκοπία του ρεφορμισμού και των προσωρινών λύσεων για το ξεπέρασμα της κρίσης, έρχονται να επαληθεύσουν περα για περα την λυση που προτείνει ο επαναστατικός Μαρξισμός και η θεωρία της διαρκούς επανάστασης.

Η Σοσιαλδημοκρατια σε αρκετες χωρες ανελαβε να βοηθησει τον καπιταλισμο να ξεπερασει την σημερινη κριση του.

Στη φωτογραφια διαδηλωση ααγγλων εργατων και εργατριων εναντια στην αντεργατικη πολιτικη της εργατικης κυβερνησης (Αγγλικης σοσιαλδημοκρατιας).

Το αρθρο αυτο ειναι το πρωτο μερος ενος κειμενου που αναφερεται στην αδυναμια των σοσιαλοδημκρατικων και σταλινικων κομματων να δωσουν μια ανεξαρτητη επαναστατικη προοπτικη στην εργατικη ταξη. Το δευτερο μερος του κειμενου θα δημοσιευθει στο επομενο τευχος του "δελτιου συζητησης"

ΣΟΣΙΟΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Οι σοσιαλδημοκράτες έχοντας εγκαταλείψει απο καιρο ακόμα και στα λόγια, τα ψίχουλα της Μαρξιστικής ανάλυσης που με τοσο κοπο παπαγάλιζαν, βρίσκονται χωρισμένοι σε δυο σχολεία:

Το πρώτο το πιο κυνικό, αντιπροσωπεύεται απο τους πιο τυπικούς δασκάλους:Την γερμανική σοσιαλοδημοκρατία. Αυτη επιστρέφει στες παλιές συνταγές της κρίσης του 1929- 1932 για να δώσει μια λυση στη σύγχρονη κριση του καπιταλισμού:Εξυγίανση της καπιταλιστικής οικονομίας εφαρμόζοντας μιά "πολιτική λιτότητας", προώθηση του ποσοστού κέρδους του μεγάλου κεφαλαίοου, ελάττωση των πραγματικών μισθών των εργαζομένων, για την ελάττωση του ποσοστού του πληθωρισμού και της ανεργίας.

Οσον αφορά τον πληθωρισμό, το ξεπέρασμα του σε περίοδο κρισης του καπιταλισμού δεν μπορεί παρα να ειναι σχετικό και πολυ περισσότερο προσωρινό. (Για τη Γερμανία) :

1973	1974	1975	1976	1977
7,0	7,0	5,9	4,6	6,7

Απο την άλλη η σχετική μείωση του πληθωρισμού ο οποίος ειναι προιόν της υπερπαραγωγής και του καπιταλιστικού συναγωνισμού, ακολουθείται απο μια συστηματική αντικατάσταση του εργατικού δυναμικού απο τα μεσα παραγωγής, αποτέλεσμα της οποίας ειναι η σταθερή άνοδος του ποσοστού των ανέργων :

1973	1974	1975	1976	1977
1,3	2,6	4,7	4,6	4,8

Ειναι ιστορικά αποδειγμένο οτι σε περίοδο κρισης του παγκοσμίου καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, η λυση της προσωρινής ελάττωσης του πληθωρισμού συνοδεύεται απο την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας και απο τη ελάττωση των πραγματικών μισθών των μη ανέργων. Η ανάτυχαίο γεγονός η αστική ταξη εχει βρει ενα αναμφισβήτητο πολιτικό σύμμαχο ο οποίος την εξυπηρετεί στο ξεπέρασμα της κρισης της εις βαρος της εργατικής ταξης.

Ο καγγελλάριος Σμιθ απευθυνόμενος προς τα γερμανικά εργατικά συνδικάτα δήλωνε τον Μάιο του 76: " Μη συζητάτε το κερδος των επιχειρήσεων μας σήμερα, καθότι ειναι εργασία για σας αύριο". Καθε αλλο· εμεις θα μπορούσαμε κάλλιστα να πουμε οτι η αύξηση του καπιταλιστικού κερδους σήμερα ειναι ανεργία για την εργατική ταξη αύριο.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ Δ.ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Αυτά τα μέτρα επιβίωσης τής σοσιαλοδημοκρατίας και τά οποία αποσκοπούν να δώσουν χέρι βοήθειας στόν παγκόσμιο καπιταλισμό να ξεπεράσει την κρίση του, ελπίζοντας να συμβιβάσουν μακροχρόνια το ασυμβίβαστο τού κεφαλαίου και της εργασίας (σε βάρος της τελευταίας βεβαια), αγκαλιάζονται με πολλή οικονομική και πολιτική στοργή από τήν αστική τάξη. Τα πρόσφατα γεγονοτα στην Γερμανία με την Φράξια του Κόκκινου Στρατού(RAF) καί το σφάξιμο των αγωνιστων της στες φυλακές, έχουν δείξει πόσο ωραία σοσιαλοδημοκρατία και αστική τάξη σμίγουν απο κοινού τα κροκοδείλια δάκρυα τους για τα δήθεν ανθρωπιστικά τους θέματα, και αποκαλύπτουν και οι δύο έμπρακτα, πολιτικά, τις διαθέσεις τους απέναντι σε κάθε μορφής οργάνωση τού προλεταριάτου. Εαν δεν υπήρχε η RAF θα είχαν βρεί ένα άλλο πρόσχημα γιά να αυξήσουν την καταπίεση τους, σε βάρος τής εργατικής ταξης

Η πολιτική τής γερμανικής σοσιαλοδημοκρατίας γιά τήν αποδυνάμωση των εργατικών συνδικάτων καί την μειωση της εργατικής μαχητικότητας καθώς και όλη η προσπά

θεια εξυγιανσης τής καπιταλι[...]
βρίσκεται σε κρίση δεν έχουν [...]
τίποτε τους επαναστάτες. Δεν [...]
πάθεια ξεπέρασης της κρίσης [...]

ριάτου η οποία αναπτύχθηκε στ[...]
τής Γενικής Εργατικής Απεργία[...]
θήθηκε μετά, μέχρι την [...]
της θεωρίας τού KEYNES(I)

Γιά την γερμανική σοσιαλοδ[...]
μέσο επιβίωσης της, μιά μελλον[...]
ζήτημα τής διακυβέρνησης τής [...]
με τα υπολοιπα αστικα κομματα [...]
Αυτό είταν το συμπέρασμα τού [...]
σοσιαλοδημοκρατικού κόμματος [...]

Ομως μιά τέτοια εναλλακτικ[...]
υπάρξει(όπως στήν Αγγλία γιά [...]
μια κοινωνική σταθερότητα του[...]
είναι αδύνατο σε χώρες όπου [...]
έχει δώσει τές προυποθέσεις [...]
τή η εναλλαχτική λύση στήν [...]
σε εφαρμογή εφόσον η σοσιαλο[...]
"εξομαλύνει" την κρίση τού [...]
ο ρόλος πού της ανατέθηκε από [...]
1969 το Χριστιανοδημοκρατικό [...]
λειδιά της Καγκελλαρίας

Τα παζάρια τής εναλλαχτικ[...]
λάξουν βασικά τίποτε από τήν [...]
ούτε αποσκοπούν σε ένα οποιο[...]
κληρού αστυνομικού κράτους [...]
στην Γερμανία μετά τήν λήξη [...]
Αντίθετα μια τέτοια εναλλαχτι[...]
κρατικά και αστικά κόμματα, [...]

...τια της Γερμανιας
...μεθοδες του.

Το σημερινο κρατος της Γερμανικης σοσιαλδημοκρατιας.

...γου μαραγκου

...ΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
...ΑΝΑΛΥΣΗ

...οικονομιας πού
...να εκπλήξουν σε
...παρά η ίδια προσ-
...όπλισης τού προλετα

...λία μετά τήν ήττα
...1926 και ακολου-
...χρεωκοπία

...ατία επιβάλλεται σά
...εναλλαχτική λύση στό
...αλιστικής οικονομίας
...σοσιαλοδημοκρατικά.
...αίου συνεδρίου τού
...SP.
...γιά νά μπορεί νά
...δειγμα), προυποθέτει
...τον σχετική καθότι
...η τού καπιταλισμού
...ά ταξική πόλωση. Αυ
...ση θα μπορεί να μπέι
...ρατία καταφέρει να

...λισμού, είναι άλλωστε
...αστική τάξη όταν τό
...της παρέδιδε τα κ-

...λύσης δεν έχουν να αλ-
...πολιτική αστική εξουσία
...ήπτε αποδυνάμωμα του σ-
...οποίο άρχισε να κτίζεται
...ου Β Παγκοσμίου πολέμου.
...κή λύση, απο σοσιαλοδημο
...ποιούν στην διαιώνιση

της αστικής εξουσίας και στην ενδυνάμωση των εκτελεστικών της οργάνων, τον στρατό και την αστυνομία.

Η σοσιαλοδημοκρατία σαν προφυλακή της αστικής τάξης έχει εντούτοις να παίξει ένα σοβαρό ρόλο στην προσπάθεια τής τελευταίας για την αποχαύνωση τών παραγωγικών μαζών και την αποπροσανατόλιση τού τεράστιου όγκου τού γερμανικού προλεταριάτου επεμβαίνοντας και ελέγχοντας τα εργατικά συνδικάτα αλλά επίσης απομονώνοντας πολιτικά, κοινωνικά και συχνά στρατιωτικά κάθε μορφή αριστερής αντιπολίτευσης.

Η ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΩΡΑ ΚΡΙΣΗΣ

Η κρίση τού καπιταλισμού δυσκολεύει φοβερά τούς σοσιαλοδημοκράτες κομπάρσους τής αστικής εξουσίας στό ρόλο τους να συνεχίσουν ομαλά το παιχνίδι τής δημοκρατικής ηθοποιίας. Εχουν προταθεί άλλωστε οί ίδιοι για να αναλάβουν το έργο τού ξεπεράσματος τής κρίσης με κάθε μέσο σε βάρος της εργατικής τάξης.

Το δεύτερο σχολείο τής σοσιαλοδημοκρατίας αποτελείται από την σοσιαλοδημοκρατική αριστερά. Η βασική της θέση με την οποία ελπίζει να δώσει μια εξήγηση στην σύγχρονη κρίση τού καπιταλισμού είναι ότι η κρατική εξουσία δεν επεμβαίνει αρκετά στόν οικονομικό τομέα και ιδιαίτερα στον έλεγχο και την διαχείριση των μονοπωλίων πράγμα το οποίο επιφέρει τον πληθωρισμό.

Σε μια προέκταση αυτής τής λογικής θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε οτι η οικονομική θεωρία του KEYNES έχει ιστορικά χρεωκοπήσει επειδή η κρατική εξουσία δεν επέμβηκε αρκετά για να μπορεί να ελέγχει τα διάφορα μονοπώλια!!!!!! Να όμως που υπάρχει ένα ζωντανό παράδειγμα πρόσφατο, η Χιλή γιά την οποία δεν θα μπορούσαμε να πούμε χωρις να γελοιοποιηθούμε οτι η χρεωκόπηση του του Νεο-κευνσιανισμού επήλθε επειδη η οικονομική της σοσιαλοδημοκρατίας δεν έλεγχε τα μονοπώλια του χαλκού. Οι τεράστιες αποζημιώσεις οι οποίες ειχαν πληρωθεί στους καπιταλιστές κατα την διάρκεια της εθνικοποίησης των μονοπωλίων τους δεν ειχαν μπει στό "δευτεράκι του ταμιευτηρίου" αυτων τών τελευταίων αλλα αντίθετα ειχαν χρησιμοποιηθεί σαν έτοιμη και στιγμιαια συσώρευση κεφαλαίου για να επικρατήσουν σε ολους τους τομεις και να πολλαπλασιάσουν τες επιχειρήσεις τους. Η αστική ταξη εχει δείξει οτι ειναι σε θέση να εξάρθρωσει το οικονομικό παιχνίδι τής σοσιαλοδημοκρατίας και να ξαναπάρει πίσω τα εθνικοποιημένα της μονοπώλια.

Βλέπουμε λοιπόν, οτι κατα τήν περίοδο της κρίσης του καπιταλισμού και κατα συνέπεια τής κρίσης του μονοπωλιακού καπιταλισμού, η αστική τάξη γυρεύει και έχει κάθε συμφέρον να χρεώσει τα μονοπώλια της στην σοσιαλοδημοκρατία προσπαθεί να "διαδώσει" τα εθνικοποιημένα μονοπώλια η αστική τάξη επενδύει σε νέες επιχειρήσεις και δεν κάνει παρα να αυξάνει την οικονομική και πολιτική της ισχύ.

Τα διάφορα είδη ενδιάμεσης οικονομικής πολιτικής "ανάμεσα στην μαρξιστική και απλη οικονομία" που προτείνει η σοσιαλοδημοκρατία της αριστεράς βρίσκονται σε φοβερή αντίφαση μπροστά στην όξυνση των συνδικαλιστικών διεκδικήσεων και την αύξηση της εργατικής μαχητικής δυναμικότητας, μπροστά στην κρίση του καπιταλισμού. Εχει βάλει σαν στόχο την αποφυγή μιας οποιασδήποτε ταξικής πόλωσης απέναντι στην οποία εχει δειχτεί ιστορικά αδύναμος να αντιδράσει. Ειναι γεγονός οτι ο ρόλος των διαφόρων συμβιβαστών της αριστεράς ειναι ιδιαίτερα δύσκολος σε περίοδο κοινωνικής ταξικής πόλωσης γιατι αυτη η πόλωση αφορά τόσο την εργατική τάξη όσο και την αστική δυό τάξεις των οποίων τα συμφέροντα ειναι ιστορικά ασυμφιλίωτα.

Ο δίπολος χαραχτήρας της κρίσης, απο την φύση του ταξικός, καθως και το παιχνίδι τού στρουθοκαμηλισμού της σοσιαλοδημοκρατίας μπορει να αποδειχτούν δίκοπο μαχαίρι για μιά απο τες δυό αντιμαχόμενες τάξεις.

Αν το προλεταριάτο βρίσκεται οργανωμένο στη βάση του και κάτω απο μιά επαναστατική ηγεσία μπορει να δώσει μιά οριστική λύση, που δεν μπορει να είναι παρα επαναστατική για την κατάληψη όχι μόνο της οικονομικής αλλα και της πολιτικής εξουσίας. Το ζωντανό παράδειγμα της μπολσεβίκικης επανάστασης έχει δείξει οτι η μόνη λύση για να τεθει ενα τέρμα στα ιστορικά "διλλήματα" της σοσιαλοδημοκρατίας (καταστροφικά για την εργατική τάξη) είναι η σοσιαλιστική επανάσταση. Μόνο η σοσιαλιστική επανάσταση ειναι σε θέση να απαλλάξει μια για πάντα την εργατική τάξη απο τήν υπόταξη της στον αιώνιο φόρο της καπιταλιστικής κρίσης.

Αν ομως η έλλειψη της πραγματικής του ηγεσίας αφήσει το προλεταριάτο ανοργάνωτο υπακούοντας στα ρεφορμιστικά φρεναρίσματα, οδηγείται στο προσωρινό ξεπέρασμα της πείνας (προιόν του προσωρινού ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης.)

Οταν η αστική τάξη ξεπερνά την οικονομική της κρίσης αυξάνοντας ετσι τα ποσοστά του κέρδους της, η εργατική τάξη υφίσταται την μείωση τών φτηνών της μισθών.

Η ταξική φύση της κοινωνίας, η θεωρητική αφόπλιση της σοσιαλοδημοκρατίας και οι διαιρέσεις της στες ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες καθως και η κρίση του Σταλινισμού δεν μπορουν να οδηγήσουν παρα στο πολιτικό αδιέξοδο ιδιαίτερα αισθητό στες χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Μόνο που ο ταξικός αγώνας ειναι ιστορικά πιό δυνατός και πιό πραγματικός απο το αταξικό τραγούδι της σοσιαλοδημοκρατίας.

I.KEYNES: αγγλος οικονομολογος που την εποχη του μεσοπολεμου εισηγηθηκε την επιβολη του κρατικου παρεμβατισμου στην οικονομια σαν μετρο αμβλυνσης της κρισης του καπιταλισμου.

Το κείμενο αυτό δεν έχει σκοπό να κανει μια πλήρη ανάλυση της κατάστασης του Κ.Φ.Κ. σημερα στην Ελλάδα, αλλά να βάλει μερικά ζητήματα μπροστά στους Κύπριους αγωνιστές που δρούν στο φοιτητικό χώρο και κύρια στην Ελλάδα. Ζητήματα που γίνονται επίκαιρα με την κατάληψη του πανεπιστημίου της Πάτρας, την εντατικοποίηση των σπουδών και γενικά τη σκλήρυνση της στάσης της κυβέρνησης Καραμανλή στο φοιτητικό κίνημα.

Η Ελλάδα είναι ο χώρος που συγκεντρώνει τους περισσότερους Κύπριους φοιτητές, καπου 9,000, απο τους οποιους οι 6,000 στην Αθήνα και οι υπόλοιποι στην Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Κρήτη. Η Ελλάδα είναι ακόμα ο χώρος που παίζει ένα ρόλο αμεσου ρυθμιστή στην πορεία του Κυπριακού, γι αυτό πιστεύουμε πως η εξέταση ενός τέτοιου θέματος είναι μια πολύ σοβαρή δουλειά.

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Κατά τα χρόνια της δικτατορίας το Φ.Κ. ελεγχόταν απο τους φασίστες και η ΕΦΕΚ, το Κεντρικο οργανο των κυπριων φοιτητων με ενα διορισμενο συμβουλιο είταν όργανο της χούντας με κύριο ρόλο τη στρατολόγηση μελών της ΕΟΚΑ Β. Τόση είταν η σύνδεση της ΕΦΕΚ με την χούντα που οι εσωτερικές της κρίσεις αντανακλούσαν και σε αυτη, οπως οι απελάσεις του Δ.Σ. της ΕΦΕΚ μετά τη ρήξη με τον Γρίβα.

Το προοδευτικό κίνημα των κυπρίων βρισκόταν σε αδυναμία να λειτουργήση τόσο ένεκα της παρανομίας όσο καιένεκα της μη ουσιαστικής σύνδεσης του με το ελληνικό κίνημα. Το πραξικόπημα της 15 Ιούλη και η εισβολή στην Κύπρο, με την μεταπολίτευση έδωσαν μια ώθηση στο κίνημα.

Βλέπουμε κατά τον πρώτο χρόνο της μεταπολίτευσης το Κ.Φ.Κ. να επεμβαίνει σε μιά σειρά αγώνες με πρώτο την κατάληψη της ΕΦΕΚ και το διώξιμο των φασιστών. Παίρνει μια συνολική οργανωτική μορφή (ΔΕΚΦΑ) και προωθεί μια σειρά κινητοποιήσεων πάνω στο εθνικό θέμα και αντιαμερικανικών διαδηλώσεων. Στη περίοδο αυτή της έξαρσης του κινήματος φάνηκε ξεκάθαρα η έλλειψη μιάς αγωνιστικής οργάνωσης που θα έβαζε μια προοπτική οδηγώντας την πάλη του για διεκδικήσεις, ξεσκεπάζοντας τό ρόλο της άρχουσας τάξης και δειχνοντας τον ταξικό χαρακτήρα της σύγκρουσης στην Κύπρο. Οι αγώνες του Κ.Φ.Κ. είτε αφήνονται στόν αυθορμητισμό των μαζών είτε καθοδηγούνταν απο τους ρεφορμιστές του κυπριακού και ελληνικού φοιτητικού κινήματος. Η μόνη προοπτική που έβαλαν οί ρεφορμιστές είταν η επιστροφή του Μακαρίου και η εφαρμογή των αποφάσεων του ΟΗΕ.

Το να προσπαθούν όμως να βάλουν τίς διεκδικήσεις του κινήματος μεσα στους αστικούς θεσμούς και να αποκρύβουν τες ταξικές αντιθέ εις αντί να τες ξεσκεπάσουν και να τες οξύνουν, ξεπερνουσε και τα ορια του ιδιου του ρεφορμισμού τους.

Με την επιστροφή του Μακαρίου και την πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή για τον έλεγχο και την καταστολή του εργατικού κινήματος οδήγησαν το κίνημα σε μια κα . Πρώτο αποτέλεσμα της πτώσης του κινήματος είταν το οτι μέσα από μιά σειρά προσφυγών στην αστική δικαιοσύνη οι φασίστες ξαναπήραν τον έλεγχο της ΕΦΕΚ.

Αδυνατώντας οι ρεφορμιστές να προωθήσουν μια πάλη για το διώξιμο των φασιστών οδηγούνται σε ενα διαχωρισμό. Απο τη στιγμη όμως που ό διαχωρισμός αυτός δέν είταν ένα ξεκαθάρισμα πολιτικών θέσεων και στοχων αλλά ουσιαστικά ένας οργανωτικός διαχωρισμός δέν θα μπορούσε να βάλει καμιά προοπτική ανάπτυξης του κινήματος παρα μονο θα οδηγούσε σε μιά σύνδεση με τα κόμματα της Κύπρου που θα έφτανε σε βαθμό αφομοίωσης των θέσεων τους. Είναι αναμφίβολο οτι οι φοιτητικές οργανώσεις πρέπει να συνδέονται με τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις όχι όμως για να λύσουν οργανωτικά πρόβληματα αλλά μέσα απο ξεκάθαρες πολιτικές θέσεις και στόχους πού κάνουν τον αγώνα κοινό.

Αυτός ο διαχωρισμός που είχε σάν συνέπεια οί παρατάξεις να ακολουθούν την γραμμή των αντιστοίχων κομμάτων, Προοδευτική-ΑΚΕΛ, Αγώνας-ΕΔΕΚ, οδήγησε το κίνημα σε στασιμότητα και αποπροσανατολισμό. Ετσι μια σειρά πλήγματα του εργατικού κινήματος στην Κύπρο και την Ελλάδα περνούν σχεδόν απαρατήρητα και χωρίς καμιά κινητοποίηση, αποδοχή δικοινοτικής-διζωνικής από τόν Μακάριο, ο 330' του Καραμανλη, ο κωδικας βιομηχανικων σχεσεων στη Κυπρο. Καμια απο τις κυπριακες οργανώσεις δεν προώθησε κινητοποίηση παρα μόνο ο Αγωνας ακολουθώντας τοπαράδειγμα της ΕΔΕΝ έβγαλε μια ανακοίνωση για την δικοινωτική. Ολα αυτά βέβαια δεν είναι τυχαία για αυτό καί πρέπει να σταθουμε λίγο πάνω σε αυτές τες οργανώσεις.

ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ

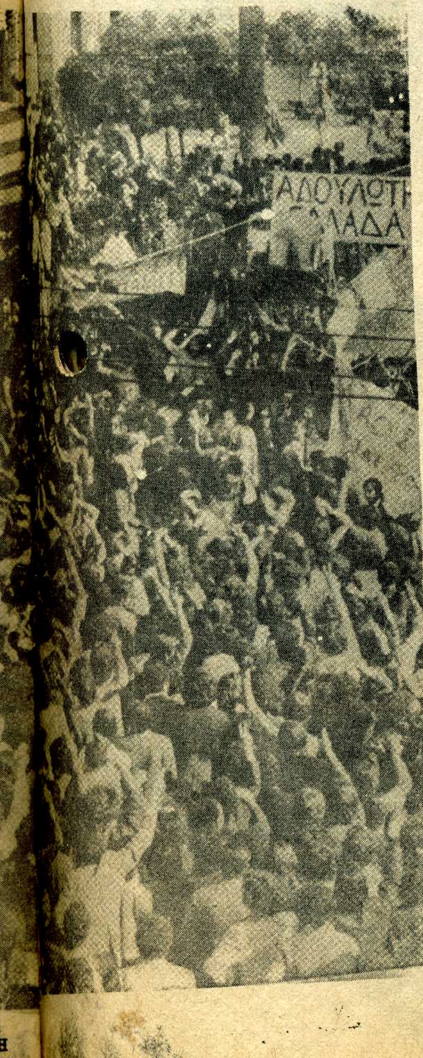
Οι οργανώσεις που καλύπτουν τον χώρο της αριστεράς είναι ο Αγώνας και η Προοδευτική με έδρα και η δύο την Αθήνα, αλλά με παραρτήματα στην Θεσσαλονίκη και Πάτρα. Η Προοδευτική σαν παράταξη πού καλύπτει τον χώρο του ΑΚΕΛ δεν διαφοροποίησε βασικά καθόλου τήν θέση της από το κόμμα. Πάνω στο Εθνικό θέμα ακολουθώντας την εκτίμηση του ΑΚΕΛ τοπο

Μαζικοι αγωνες φοιτητων στην Ελλαδα. Η
πλειοψηφεια των Κυπριων φοιτητων απεσ...

ντινου αγιομαμιτη

ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

θετεί την πάλη στο στάδιο του αντιιμπεριαλιστικού απελευθερωτικού αγώνα. Μέσα απο αυτή την εκτίμηση βγαίνουν και τα συνθήματα που προώθει περί εθνικης ενότητας, αμυντικής θωράκισης, μακροχρόνιου αγώνα. Επίκεντρο της δουλειάς της ειναι η ενότητα όλων των πατριωτικών δυνάμεων της Κύπρου ανεξάρτητα κοινωνικής θέσης ή παράταξης.

Καλεί λοιπόν τους κύπριους φοιτητές σε ενότητα ακολουθώντας το παράδειγμα των κομμάτων και προχωρεί ακόμα και μονόπλευρα σε αυτή την ενότητα πριμοδοτώντας τους υποψήφιους του Αγώνα στες φοιτητικές εκλογές των δύο τελευταίων χρόνων. Στα φοιτητικά ζητήματα ακολουθεί και συνεργάζεται με την ΠΣΚ(ΚΝΕ)[2] σε επίπεδο εκλογικής υποστήριξης σε διάφορους χώρους, εστίες; σχολές κλπ.

Ξεκομένοι εντελώς απο την βάση της, ένεκα της έλλειψης οποιασδήποτε μορφής οργάνωσης της βάσης λειτουργεί με ενα δυνατό συγκεντρωτισμό, στο πρότυπο του ΑΚΕΛ, που της επιτρέπει να ελέγχει την παράταξη. Μέσα απο αυτά είναι αρκετά ευνοιτο για τί δεν κατάφερε ποτέ νε ξεπεράσει την γενική κριση που βαραίνει το κόμμα και να παίξει ενα ρόλο σημαντικό στην ανάπτυξη του κινήματος.

Απεναντίας ο Αγώνας χρησιμοποιώντας στα πρώτα στάδια της εμφάνισης του μια επαναστατική φρασεολογία κατάφερε να εκμεταλευτεί το ανέβασμα του κινήματος κατα την πρώτη περίοδο της μεταπολίτευσης και να αποκτήσει μια μαζικότητα που του επέτρεπε να παίζει ένα ρόλο ρυθμιστή στα φοιτητικά ζητήματα. Αυτή η δύναμη τον οδήγησε σε μιά σεχταριστική πολιτική αποκλεισμού όλων των λύσεων που δέν θα του έδιναν το δικαίωμα να ελέγχει το κίνημα.

Κατα τα 2 προηγούμενα χρόνια ματαιώνει όλες τις προσπάθειες για συνεργασία στες φοιτητικές εκλογές και το διώξιμο των φασιστών, διαφωνώντας στη σύνθεση του συμβουλίου και τους υποψηφίους που θα είχε. Το ανέβασμα του ΑΓΩΝΑ που δεν ηταν άσχετα με το ανέβασμα της ΕΔΕΚ στην πρωτη μεταπραξικοπηματική περίοδο ακολούθησε την ίδια παρεία με την ΕΔΕΚ και κύρια με την νεολαία της ΕΔΕΝ. Ή κρίση που βαθαίνε όλο και πιό πολύ μέσα στην ΕΔΕΝ είχε τις προεκτάσεις της και στον Αγώνα που επηρεαζόταν παράλληλα και απο την κρίση του Φ.Κ της Ελλαδας.

Η έλλειψη μιάς ξεκάθαρης πολιτικής θέσης που θα έβαζε μια συνολική προοπτική στον Αγώνα, οδήγησε στον αποπροσανατολισμό του κυπριακού φοιτητικού κινήματος. Η αδυναμία του να οργανώσει τη βάση ωστε να λειτουργήσει δημοκρατικά έκανε ένα μεγάλο μερος αγωνιστών να βάλουν σε αμφισβήτηση την παράταξη που ήθελε να δώσει μια υπαλλαχτική λύση στον ρεφορμισμό της Προοδευτικής. Πέρα απο αυτό, η αδυναμία του να προωθήσει μεθόδους πάλης για επίλυση μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι κύπριοι φοιτητές κύρια της Αθηνας, έπαιξαν ενα ρόλο καταλυτικό στον αποπροσανατολισμό και το χάσιμο πολλών αγωνιστών φοιτητών.

Κάτι που παίζει σημαντικό ρόλο στην ταχτική των ρεφορμιστών είναι η εμμονή τους στον συνδικαλιστικό χαρακτήρα των φοιτητικών παρατάξεων που τες βλέπουν ξεκομμένες απο τα πολιτικά προβλήματα του εργατικού κινήματος στην Κύπρο και την Ελλάδα. Ξεπερνώντας ακόμα και την ηγεσία της ΕΦΕΕ οι κυπριακές παρατάξεις άφηναν να περνούν μια σειρά αγώνες του κινήματος στην Ελλάδα απαρατήρητοι ή βγάζοντας μιά χλιαρή ανακοίνωση που μπορεί να μήν την έδιναν πουθενά. Ετσι για τον 330 και την επίθεση της αστυνομίας ενάντια στους εργάτες στις 25 του Μάη του 76 οι φοιτητικές οργανωσεις ούτε καν τα σχολίασαν. Το ίδιο και για όλες τες άλλες επιθέσεις της Καραμανλικής κυβέρνησης ενάντια σε απεργούς. Αυτη τους η ταχτική δεν είναι άσχετη με την ταχτική της απολιτικοποίησης της πολιτικής κατάστασης στην Κύπρο, που ακολουθείται απο τα κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Μεσά απο τον διαχωρισμό που έκαναν στην πολιτική δουλειά με την συνδικαλιστική και τον υποβιβασμό της πολιτικής, βγαίνει και η τοποθέτηση τους πάνω στα ζητήματα του Φ.Κ. Κεντρικό σημείο της δουλειάς τους ειναι οι εκλογές της ΕΦΕΚ. Φορτώνουν ολα τα προβλήματα του κυπριακού φοιτητικού κινήματος στο οτι οί φασίστες ελέγχουν την ΕΦΕΚ, αποπροσανατολίζοντας τους κύπριους φοιτητές απο τα προβληματα που απασχολούν καθημερινά το κίνημα, με αποτέλεσμα να τους αδρανοποιούν. "Οι αγώνες του εργατικού κινήματος ειναι υπόθεση των κομμάτων και όχι των φοιτητών" Περιορίζουν την δράση και την συμμετοχή των κυπρίων φοιτητών μόνο στο θέμα των εκλογών με μιά κινητοποίηση μόνο για να ψηφίσουν που πολλές φορές εφτανε στο σημείο να τους κουβαλούν τραβώντας.

Ταυτοχρονα αφήνουν του κυπριους φοιτητες σε ενα μεγαλο ποσοστο, πανω απο 50 τοις εκατο, να μπαινουν στα εργοστασια, στες οικοδομες, σε γραφεία, σε σουπερμάρκετ και να γίνονται φτηνό εργατικό δυναμικό για τους έλληνες κεφαλαιοκράτες, για να λύσουν το προβλημα της διατροφης και της στεγασης τους.

Πέρα όμως απο το λαθεμένο αυτής της θέσης των ρεφορμιστών, βάζοντας το επικέντρο της δουλειάς τους τις εκλογές της ΕΦΕΚ μόνο, είχε σάν συνέπεια το βάθεμα της κρίσης τους ακόμα πιό πολύ, αφού μετά από 3 συνεχείς χρονιές της μεταπολίτευσης δεν κατάφεραν νά διώξουν τους φασίστες.

Αναλύοντας την αποτύχια τους έβγαζαν το συμπέρασμα ότι οι κύπριοι φοιτητές είναι αδιάφοροι, άσχετοι ή ηλίθιοι αδυνατώντας να κάνουν μια αυτοκριτική που θα έβαζε μπροστά αμείλιχτα ερωτήματα:

-Τί έκαναν για να πείσουν τους κύπριους φοιτητές οτι παλεύουν μαζί με αυτούς για τα προβλήματα τους,
-Τι έκαναν για να τους ενεργοποιήσουν και να τους δώσουν το δικαίωμα συμμετοχής στες διαδικασίες των παρατάξεων τους;
-Τι έκαναν για να προωθήσουν τη πάλη του εργατικού κινήματος της Κύπρου και της Ελλάδας σαν απαραίτητη προυπόθεση για την εθνική και κοινωνική τους απελευθέρωση;
-Ποιά προοπτική έβαλαν στους αγωνες του κυπριακού φοιτητικού κινήματος για να το οδηγήσουν σε ένα ανέβασμα τόσο ποιοτικό όσο και ποσοτικό;

Οι ίδιοι βοήθησαν την αποπολιτικοποίηση των πολιτικών γεγονότων που προωθείται απο τις κυβερνήσεις Καραμανλή και Κυπριανού, βάζοντας φραγμό κάθε φορά στην πολιτικη δραση των κυπρίων φοιτητών για να μήν βρεθούν σε αντιπαράθεση με τις αστικές κυβερνήσεις της Κύπρου και της Ελλάδας. Το να κατακρίνουν τους κύπριους φοιτητές σαν μη πολιτικοποιημένους δέν είναι παρα ομολογία της ευθύνης τους γι αυτό.

Εκτιμώντας το βάθεμα της κρίσης τους προχώρησαν τον τελευταίο χρόνο σε μια συνεργασία 3 παρατάξεων Αγώνας-Προοδευτική Αναγέννηση, για να κερδίσουν τις εκλογες. Ο Αγώνας αναγνωρίζοντας την αδυναμία του να συνεχίζει να παίζει τον ρόλο της "πρωτοπορείας" του Κ.Φ.Κ. προχωρεί σε αυτή την συνεργασια, αλλά για να μήν ξεσκεπαστεί ο σεχταρισμός του τα προηγουμένα χρόνια, προσπαθεί να δώσει μια πολιτική κάλυψη με το κοινό πρόγραμμα συνεργασίας.

Ενα πρόγραμμα που ερχόταν να προβάλει κάμποσα γενικά συνθήματα περι εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. "ισχυρή αμυντική θωράκιση", "δυνάμωμα της ενότητας των πατριωτικών δυνάμεων", "κρατικό παρεμβατισμό στην ανάπτυξη της οικονομίας", βάζοντας και μιά γενική ευχή οτι πρέπει να υιοθετηθούν μέτρα για προσέγγιση των τουρκοκυπριακών μαζών ώστε να παλέψουν σε ένα κοινό αγώνα (εθνικοαπελευθερωτικό!!)
Δεν παρέλειψαν βέβαια να αναφέρουν και τα φοιτητικά προβλήματα αλλα η μόνη προοπτική που έβαζαν είταν η υποβολή μελετών στους αρμοδίους.

Ούτε και η συνεργασία μπόρεσε να τους βγάλει απο την κρίση γιατι ούτε κι αυτός ο φορέας μπορούσε να βάλει καμιά προοπτική για την ανάπτυξη του κινήματος και για επίλυση των προβλημάτων αποδεικνύοντας

για άλλη μια φορά οτι το πρόβλημα δεν περιοριζόταν μόνο στο οτι η ΕΦΕΚ ελεγχόταν απο τους φασίστες.

Η ΚΡΙΣΗ

Η κρίση κορυφώθηκε όταν οι φασίστες που ελέγχουν την ΕΦΕΚ προχώρησαν σε μιά περαιτέρω σειρά αντιδραστικών μέτρων που θα εμπόδιζαν τους φοιτητές να φτάσουν σε δημοκρατικές εκλογές(αναγνώριση ΟΕΦΕΚ, υπογραφή "ένωσης" κλπ.)
Ο Αγώνας μέσα σε αυτά τα μέτρα είδε απο την αρχή μια διέξοδο για να ξεπεράσει την κρίση του μεθοδεύοντας ενα αντισύλλογο που θα μπορούσε να ελέγχει. Προχωρεί σε αποχή και βάζει σε λειτουργία την μεθόδευση του άλλου συλλόγου. Πρόταση στην Γενική του Συνέλευση να δοθεί μια άλλη προοπτική στην αποχή με μια σειρά κινητοποιήσεων και μεθόδευση πάλης γι' άρση των μέτρων και διώξιμο των φασιστών απο την ΕΦΕΚ, εμποδίστηκε απο την ηγεσία στο να περάσει.
Ετσι, το ζήτημα της εξασφάλισης δημοκρατικών εκλογών αφηνόταν στην καλή θέληση των φασιστών και στην πίεση που ασκούσε η κυπριακή πρεσβεία που επέμβηκε στο μεταξύ πάνω στο θέμα. Είναι χαρακτηριστικό όμως οτι δέν προχώρησαν σε καμιά μορφή κινητοποίησης, οταν σε πρόταση για συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα γραφεία της ΕΦΕΚ, δεν ήρθαν πάνω απο 30 άτομα.

Μετά την αποτυχία της πρεσβείας να δώσει λύση στο ζήτημα των εκλογών και αφού ο Αγώνας αρνιόταν να παλέψει ουσιαστικά για το διώξιμο των φασιστών δεν έμενε άλλη προοπτική απο τον αντισύλλογο. Ολα αυτά και ο τρόπος που πάρθηκαν οι αποφάσεις και έγιναν διαπραγματεύσεις πάνω στο θέμα των εκλογών, παρασκηνιακά, στο επίπεδο των ηγεσιών αφαιρώντας απο τους φοιτητές την δυνατότητα να επέμβουν, οδήγησε στη δημιουργία αντιπολιτευτικών τάσεων μέσα στον Αγώνα και κύρια μια τάση ενάντια στον αντισύλλογο που αντιπροσωπευόταν και μέσα στο Κ.Σ.

Μέσα από αυτη τη τάση άρχισαν να προωθούνται αιτήματα οπως η σύνδεση των αγώνων του Κ.Φ.Κ. με το εργατικό κίνημα της Κύπρου και της Ελλάδας και τα ζητήματα του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και της πολιτικής δράσης. Αδυνατώντας η ηγεσία του Αγώνα να αντιπαραθέσει πολιτικές θέσεις και φοβούμενη το συνάμωμα της τασης προχώρησε στις 9 του Μάρτη 78 σε διαγραφή μέλους του Κ.Σ. Τόσο η αντιδημοκρατική διαδικασία της διαγραφής όσοκαί η αδυναμία τους να δώσουν μια πολιτική κάλυψη σε αυτή την ενέργεια οξυνε ακόμη πιο πολύ την κρίση μέσα στην παράταξη. Συνεχίζοντας τον άκρατο σεχταρισμό του, ο Αγώνας μεθοδεύει τον αντισύλλογο σαν την μόνη προοπτική για το δυνάμωμα του κινήματος και επίλυση των προβλημάτων των κυπρίων φοιτητών.

Πάνω στα ζητήματα των εκλογών η Προοδευτική προ χώρησε στην αρχή σε υποστήριξη των εκλογών υπογράφοντας δηλώσεις και νομιμοποιώντας τες αυθαιρεσίες των φασιστων. Κάτω από την πίεση της βάσης και την εμμονή του Αγώνα στην αποχή αναγκάστηκε να αναθεωρήσει την στάση της και να μη συμμετάσχει στις εκλογές προτείνοντας πάλη για διώξιμο των φασιστων. Πέρα όμως από το κάλεσμα δεν προχώρησε ουσιαστικά σε καμιά κινητοποίηση και περίμενε και αυτη τα απο τελέσματα απο την επέμβαση της πρεσβείας. Μετά απο την αποτυχία της μεσολάβησης και της εκλογής απο τους φασίστες, δια βοής μέσα απο μια συνέλευση 100 ατόμων, συμβούλιου της ΕΦΕΚ, πρότεινε αγώνα γιά το γκρέμισμα αυτού του συμβουλίου περιορίζοντας των αγώνα της στο επίπεδο των προσφυγών της αστικής δικαιοσύνης και βάζοντας δίμηνη προθεσμία για να απο φασίσει για τον αντισύλλογο.

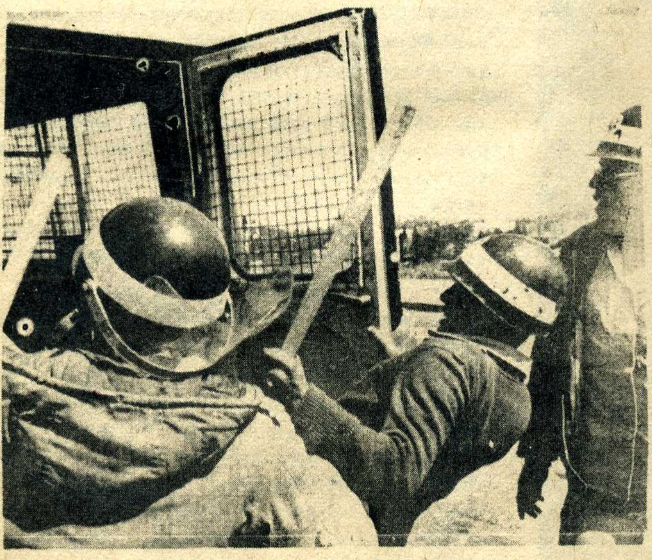
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Μιά σειρά απο φοιτητικά προβλήματα που μπαίνουν εντονώτερα αυτή την περίοδο, όπως η σκλήρυνση της κυβέρνησης Καραμανλή στο θέμα του Νόμου-Πλαίσιο και της καταστολής του κινήματος που είχε σαν απο τέλεσμα το χτύπημα των φοιτητών της Πάτρας, βάζουν μπροστά στους κυπρίους φοιτητές μερικά βασικά ζητήματα. Το κόψιμο της Γ εξεταστικής και Δ πτυχιακής περιόδου, το σταδιακό πέρασμα του νόμου-πλαίσιο και η εντατικοποίηση των σπουδών πλήττουν καίρια τους κύπριους φοιτητές.
α.γιατί στην πλειοψηφία τους είναι εργαζόμενοι
β.γιατί ενα μεγάλο ποσοστό (οι παλιότεροι) έχουν μπεί στο πανεπιστήμιο χωρίς εξετάσεις και αντιμετωπίζουν περισσότερες ελλείψεις.
Τέτοια προβλήματα που θα μεγαλώνουν με την συνεχή αύξηση της καταστολής και την σκλήρυνση της κυβέρνησης Καραμανλή και απο την άλλη η αδυναμία των κυπριακών παρατάξεων να επεμβουν πάνω σ'αυτά τα προβλήματα θα οδηγήσουν πολλούς αγωνιστές φοιτητές να βάλουν σε αμφισβήτηση τες ίδιες τες παρατάξεις τους και να αναζητήσουν μια υπαλλαχτική λύση.
Η άνοδος ακόμη του ελληνικού Φ.Κ. που αυτή την περίοδο μπαίνει σε μιά νέα φάση κόντρα στην καταστολή της κυβέρνησης Καραμανλή και κόντρα στους ρεφορμιστές, κατάληψη του πανεστημίου στην Πάτρα απο χή ΕΜΠ, Βιομηχανική, Γιάννενα θα βάλει μπροστά στους κύπριους φοιτητές το θέμα σύνδεσης του αγώνα τους με τα πρωτοπόρα στρώματα του ελληνικού φοιτητικού κινήματος.
Ακόμα η προοπτική για ένα σύντομο κλείσιμο του Κυπριακού με μιά λύση "πακέτο" από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και η αδυναμία κινητοποίησης τόσο των ρεφορμιστικών κομμάτων στην Κύπρο όσο και των παρα τάξεων τους στην Ελλάδα θα οξύνει την κρίση ακόμα πιό πολύ. Είναι σίγουρο πως οι ρεφορμιστικές παρατάξεις Αγώνας, Προοδευτική, που στο μόνο βαθμό που μπορούν να λειτουργήσουν είναι γιά καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και χορούς δεν θα μπορέσουν να κινητοποιηθούν και να προωθήσουν δράση για την επίλυση προβλημάτων.
Εδώ μπαίνει το καθήκον των κυπρίων αγωνιστών που δρούν στην Ελλάδα να δώσουν μια υπαλλαχτική λύση και να βάλουν μιά αγωνιστική προοπτική. Είναι αρκετά ξεκάθαρο όμως πως σε ένα καπιταλιστικό πλαίσιο που η παιδεία παίζει ένα ρόλο στήριξης της αρχουσας τάξης, οι αγώνες του Φ.Κ. δεν μπορούν παρά να έχουν αντικαπιταλιστική αιχμή. Η πάλη των φοιτητών γιά εκδημοκρατισμό της παιδείας, για πραγματική μόρφωση ή ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών πρέπει να είναι μιά συνολική απάντηση του κινήματος σε κάθε χτύπημα της κυβέρνησης. Μέσα από μιά τέτοια προοπτική οι αγώνες του Φ/Κ δεν πρέπει να ξεκόβουν απο τους αγώνες της εργατικής τάξης. Με κοινή δράση πάνω σε κοινά προβλήματα (τρομοκρατία) ή κινητοποιήσεις συμπαράστασης να υποστηρίζονται γιά να οδηγήσουν το κίνημα στη νίκη.
Για τους κύπριους φοιτητές η πάλη για το χτίσιμο μιάς αγωνιστικής φοιτητικής παράταξης δεν είναι ξεχωριστή απο την πάλη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και Κύπρο. Είναι η ίδια πάλη για το χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος και το ανέβασμα του κινήματος. Πιστεύουμε πως μια αγωνιστική φοιτητική παράταξη των κυπρίων στην Αθήνα που θα βάζει μπροστά την αντικαπιταλιστική προοπτική και θα σύνδεε τους αγώνες της με τα πρωτοπόρα τμήματα του φοιτητικού και εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο θα οδηγήσουν το κυπριακό φοιτητικό κίνημα σε ένα ανέβασμα και θα το προωθήσουν σε ενα ανώτερο επίπεδο πάλης και στόχων. Αυτή είναι και η μοναδική αγωνιστική προοπτική που μπαίνει μπροστά μας.

σταυρου τρυφωνα

ΚΡΑΤΟΣ: Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ

Τον τελευταιο καιρο ο πρόεδρος κ. Κυπριανου και το κόμμα του, βρηκαν διάφορες ευκαιρίες να μιλήσουν επανηλημένα για ενδυνάμωση του κράτους με στόχο την πάταξη της "βίας και της τρομοκρατίας για επικράτηση της δικαιωσύνης κλπ". Οι τελευταίες αυτες δηλώσεις, φέρνουν στην επικαιρότητα το ζήτημα του κράτους, το οποίο στες μέρες μας, αποκτα ιδιαίτερη σπουδαιότητα.

Οι γνωστές θέσεις των κομμάτων της παραδοσιακής αριστεράς για "συνεργασία των τάξεων""στον "κοινό εθνικοαπελευθερωτικό" αγώνα εμπόδισαν τα κόμματα αυτά νά αναλύσουν τον ρόλο του κράτους. Περιορίστικαν στές συνηθισμένες τους δηλώσεις,(ποιός αστυνομικός θα προηβαστεί και όχι,ποιός διευθυντής θα προηβαστεί στην κυβερνητική υπηρεσία και ποιός όχι) αφήνοντας έτσι τες μάζες να πιστεύουν στι θέλουν οι αστοί. Κάτω απο αυτές τες συνθήκες οιαστοί χωρις πολλη κόπο, κατάφεραν να παρουσιάσουν το κράτος σαν "υπερταξικό" που προστατεύει" τα δικαιώματα"κάθε" πολίτη.

Για να αναλύσαμε το ρόλο του κράτους και τον ταξικό του χαρακτήρα είναι ανάγκη να αναφερθούμε στες κρατικές λειτουργίες,σε ξεπερασμένες μορφές κοινωνικής οργάνωσης.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

Στες πρωτόγονες κοινοκτημονικές κοινωνίες των οποίων κύριο χαρακτηριστικό ειταν οτι δεν υπήρχαν κοινωνικές τάξεις, το κράτος ειταν ανύπαρκτο. Οι διάφορες λειτουργίες που σε κάθε ταξική κοινωνία ασκούνται απο το κράτος, στην πρωτόγονη κοινοκτημονική ασκούνταν συλλογικά απο τα ενήλικα της μέλη.Διάφορες απο αυτές τές λειτουργίες που στην πρωτόγονη κοινωνία ασκούνταν συλλογικά απο τα ενήλικα της μέλη. Διάφορες από αυτές τες λειτουργίες που στην πρωτόγονη κοινωνία ασκούνταν συλλογικά ειναι πχ το δικαίωμα οπλισμου, το δικαίωμα συμμετοχής στην απονομή δικαιοσύνης (δικαστικές αποφάσεις μπορούσαν να βγάζουν μόνο οι ομαδικές συνελεύσεις των ενηλίκων μελών της κοινότητας).

Με την ανάπτυξη των κοινωνικών σχέσεων παραγωγής που αποτέλεσμα είχαν τον χωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις, τα στοιχειώδη για την εποχή εκείνη δικαιώματα (που αναφέραμε πιο πάνω) αφαιρούνται απο το σύνολο. Τα δικαιώματα αυτα γίνονται προνόμιο μιας μικρής μερίδας ανθρώπων. Οι διάφορες λειτουργίες παύουν να ασκούνται συλλογικά και ασκούνται απο το κράτος.

Η αποσπαση απο την πλειοψηφεια των μελων της κοινωνίας του δικαιώματος συμμετοχής στην ασκήση ορισμένων λειτουργιών δεν εγινε βέβαια άσκοπα.

"Χοντολογής ο πλούτος εξυμνείται και τιμάται σαν ανώτατο αγαθό και γίνεται κατάχρηση των παλιών θεσμών του γένους (πρωτόγονη κοινωνία), για να δικαιολογείται η βιαιη ληστεία αγαθών. Ενα μόνο έλειπε ακόμη:ένας θεσμός που θα εξασφάλιζε τα νεαποκτημένα πλούτη των ατόμων οχι μόνο απο τές κουμμουνιστικές παραδόσεις του καθεστώτος των γενών. Ενας θεσμός που όχι μόνο θα καθαγίαζε την ατομική ιδιοκτησία, την οποία τόσο λίγο εκτιμούσαν προηγούμενα και θα ανακήρυσσε αυτό τον καθαγιασμό σε ανώτατο σκοπό κάθε ανθρώπινης κοινότητας, αλλά ένας θεσμός που θα έβαζε και την σφραγίδα της γενικής κοινωνικής αναγνώρισης στές νέες μορφές απόκτησης ιδιοκτησίας οι οποίες αναπτύσσοταν η μια ύστερα απο την άλλη, δηλαδή στην αδιάκοποα επιταχυνόμενη αύξηση του πλούτου.

εφαρμογη δικαιοσυνης (συμφωνά με τους νομους της αρχουσας ταξης) ενα απο τα οργανα του κρατους

Ενας θεσμός που οχι μόνο θα διαιώνιζε την διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις που μόλις άρχιζε μα που θα διαιώνιζε και το δικαίωμα της ιδιοκτήτριας τάξης να εκμεταλεύεται την ακτήμονα τάξη και να κυριαρχεί επάνω της. Κι αυτός ο θεσμός ήρθε. Εφευρεθηκε το κρατος."
(Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους. Φ.ΕΓΚΕΛΣ, σελ. Ι25-Ι26. Υπογραμίσεις δικές μου.)

Σκιαγροφόντας τα όσα αναφέρτηκαν πιο πάνω μπορούμε να πούμε ότι το κράτος γεννήθηκε σε μια συγκεκριμένη βαθμίδα κοινωνικής εξέλιξης (διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις), με σκοπό να προστατεύσει την κυριαρχία της κατέχουσας τάξης.

ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΕΟΥΔΑΡΧΙΣΜΟ

Μελετώντας το κρατος πχ. σε συνάρτηση με το φεουδαρχικό σύστημα παραγωγής θα ενισχυθούν ακομα περισσότερ οι πιο πάνω υπογραμισμένες φράσεις.
Οταν το φεουδαρχικό συστημα ειταν ακομα στα σπάργανα ο φεουδάρχης ειταν ο ιδιος το κράτος. Ειταν μόνος που οπλοφορούσε, ειταν ο μόνος δικαστής, ειταν ο μόνος που μπορούσε να κόβει νομισματα, ειταν ο μόνος αστυνομικ Η συνεχής όμως αύξηση του πληθυσμού και της έκτασης τ φεουδου έκαναν τον φεουδάρχη ανίκανο στον να ασκεί μόναχος του όλα αυτα τα λειτουργήματα. Ο φεουδάρχης τότ ανέθεσε στούς πιό έμπιστους του την ευθύνη ασκήσης κρ τικών λειτουργιών (αξίζει να σημειωθει ότι ο φεουδάρ πέρα από αύτα τα στοιχειώδη λειτουργήματα προσπαθεί ν θέσει κάτω από τον ελέγχο τού και άλλα όπως ή ιδεολο γία, η τέχνη κλπ.)

ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Με την βιομηχανική επανάσταση και την εμφάνιση τής καθολικής ψηφορίας ο ταξικός χαρακτήρας τού κράτους γ νεται λιγότερο εμφανής. Αυτός είναι και ο λόγος πού κ θημερινά ακούμε απλούς ανθρώπους (πολλές φορές αριστε ρούς), να μιλούν γιά τό κράτος πού "προστάτευει τούς νομοταγείς πολίτες, πού απονέμει ήν δικαιοσυνή κλπ". Ας δούμε όμως σέ σύντομια τήν εξελιχτική πορεία τού κρ τους στό νέο σύστημα παραγωγής (καπιταλιστικό σύ μα

Ο κοινοβουλευτισμός ξεκινήσε βασικά τόν Ι7ον να όταν οι άγγλοι άστοι έβαλαν τό σύνθημα "όχι φορολογ χωρίς αναλογή αντιπροσώπευση". Ο ανταγωνιστικος καπι λισμός γιά νά ..ιβιωσει και νά αναπτυχθεί χρειαζόταν τήν πολιτική εξουσία πού θά κατοχύρωνε τά συλλογικά μφεροντα τής αστικής τάξης. Διαφορες σημαντικές εξου ες τήν εποχή εκείνη πέρασαν από τήν εκτελεστική εξου στήν νομοθετική (από τόν βασιλιά στό κοινοβούλιο). Πρέπει νά σημειωθεί ότι οι Άγγλοι αστοί όταν έλεγαν ντιπροσώπευση εννούσαν αντιπροσώπευση μονάχα τής τάξ τούς.

Σε κάποια βαθμίδα ανάπτυξης των ταξικών συγκρού σεων ανάμεσα στην αστική και εργατική τάξη αναγκάζεται η πρώτη να παραχωρήσει το δικαίωμα ψήφου και υποψηφίου στη δεύτερη. Βέβαια με την εμφάνιση της καθολικής ψηφοφορίας εμφανίζεται και η καθολική φο ρολογία της οποίας τα βάρη πέφτουν όλο και περισσό τερο στους εργαζόμενους. Την εποχή αυτή βλέπουμε διάφορες ουσιαστικές εξουσίες να μεταβιβάζονται απο το κοινοβούλιο (νομοθετική εξουσία) στην εκτελε στική εξουσία.

Αυτη η μεταβίβαση των εξουσιών δεν έγινε βέβαια τυχαία. Οι αντιπροσώποι του κοινοβουλίου και οι κυ βερνήσεις έρχονται και παρέρχονται. Τα μόνιμα μως τμήματα του στρατού, η αστυνομία, η χωροφυλακή, οι δικαστές, δεν έχουν να κάνουν τίποτα με κάλ πες και εκλογές.

Η εκτελεστική εξουσία ειναι μονάχα υπόλογη στο μεγάλο κεφάλαιο. Ας μην ξεχνάμε τα γεγονότα της Χι λής. Η λαικομετωπική κυβέρνηση του Αλλιέντε (που πήρε την εξουσία μέσο του κοινοβουλίου, χωρις να δημιουργήσει ένοπλη λαϊκη πολιτοφυλακή για να προσ τατέψει την εξουσία της), με τες πρωτες της προσπάθειες για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, ειχε να αντιμετωπίσει τα ένοπλα τμήματα της εκτελεστικής εξουσίας.

Σήμερα όχι μόνο τα μέλη της κυβέρνησης αλλά και όλοι οι συνειδητοί υποστηριχτές της, αγωνιστές εργάτες και επαναστάτες βρσσκονται ή στον τάφο η στα μπουντρούμια της Χιλιανής χούντας .

Βλέπουμε λοιπόν απο όσα αναφέραμε οτι κανένα κοι νοβούλιο και καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να σταθεί χωρίς την υποστήριξη του κεφαλαίου, μέσα στα πλαίσια της αστικής κοινωνίας.

Οι πιστές υπηρεσίες της εκτελεστικης εξουσίας για την προστασία των συμφερόντων της αστικής τάξης δέν προέρχονται από τήν εκτίμηση πού έχουν οι δικαστές καί οι διευθυντές στούς υπουργαύς. Οί διαφορές απολαβών πού υπάρχουν μεταξύ δικαστικών υπαλλήλων καί δικαστών, δεκανέων καί στρατηγών είναι τεράστιες. Αυτή η πυραμοειδής διάρθρωση στήν εκτε-

λεστική εξουσια εντάσσει τούς ψηλα αμειβομενους υπαλλήλους στό ίδιο βιοτικό επίπεδο, κοινωνικό καί ιδεολογικό κλίμα μέ τηv αστική τάξη. Βέβαια οί χαμηλά αμειβόμενοι υπαλλήλοι, είναι αναγκασμένοι νά υπακούν στούς ψηλότερα αμειβόμενους, γιατί διαφορετικά η απολυονται η δέν προβιβάζονται.

Κάτι πού αξίζει νά σημειωθεί είναι τό θέμα απονομής δικαιοσύνης. Πολλοί φέρνουν τό επιχείρημα ότι απονεμεται πραγματικά δικαιοσυνή όταν τές δικαστικές αποφάσεις βγάζουν ένορκοι. Δέν πρέπει όμως νά ξεχνάμε τήν κοινωνική προέλευση τών ενόρκων. Γιά νά έχει κάποιος τό δικαίωμα νά γίνει ένορκος πρέπει η οικονομική τού κατάσταση νά είναι τέτοια πού νά τόν εντάσσει στήν τάξη τών μεσοαστών.

Βλέπουμε λοιπόν, από όσα έχουν αναφέρτει ότι ή πολυφημισμένη αστική δημοκρτία πού σέ τελευταια ανάλυση σημαινει οί πολίτες νά ρίχνουν ένα χαρτί στές κάλπες κάθε 4 -5 χρόνια, δεν ειναι τιποτε αλλό παρά μιά χάρτινη μάσκα πού εμποδίζει τούς απλούς ανθρώπους νά κατανοήσουν τόν ταξικό χαρακτηρα του κράτους.

"Η παντοδυναμία τού "πλούτου" γί αυτό ακριβώς είναι πιό σίγουρη στήν δημοκρατία, γιατί δέν εξαρτάται από ένα κακό περικάλυμμα τού καπιταλισμού. Η δημοκρατία είναι το καλύτερο που μπορεί να γίνει πολιτικό περικάλυμα του καπιταλισμού και για τούτο το κεφάλαιο καταχτώντας αυτό το καλύτερο περικάλυμμα, θεμελιώνει την εξουσία του με τόση σιγουρία, που καμμιά αλλαγή ούτε προσώπων, ούτε θεσμών, ούτε κομμάτων μέσα στην αστική δημοκρατία δεν κλονίζει αυτή την εξουσία." (Λένιν:Κράτος και Επανάσταση, σελ. 187, υπογραμμίσεις δικές μου.)

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Το βασικό επιχείρημα των Κυπρίων αστών στην προσπάθεια τους να πείσουν ξένες εταιρείες γιά νά επενδύσουν στην Κύπρο ειναι ότι υπάρχουν χαμηλά μεροκάματα καί ελεγχόμενο λαικό κίνημα. Οί ξένες εταιρείες όμως δέν πείθονται μονάχα μέ τήν επιχειρηματολογία. Πείθονται όταν οί ίδιες εξακριβώσουν ότι αυτά τά επιχειρήματα αληθεύουν. Γιά αυτο τόν λόγο γεμίζει τήν Κύπρο κρανοφόρους καί συρματοπλέγματα ενω ταυτόχρονα προσπαθεί νά καταστείλει κάθε εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στήν άρση του εμπάργκο ή τήν Ισραηλινη επιδρομή στόν Λίβανο. Γία τόν ίδιο λογο συ[...]βε αγωνιστές πού έγραφαν συνθήματα στούς τοίχου υπερ τών Παλαιστινίων.

Γιά νά μπορεί όμως τό κρατος νά φιμώνει κάθε λαική φωνή πρέπει νά είναι ισχυρό. Έτσι εξηγούνται καί οί συνεχεις δηλώσεις τού κόμματος πού κυβερνά καί τού προέδρου γιά ενίσχυση τού κράτους κλπ. Έτσι εξηγείται ακομά η πρόσληψη 400 νέων αστυνομικών.

Πολλές φορές ακούμε τό επιχείρημα ότι ειδικά στή Κύπρο χρειάζεται ή ενδυνάμωση του κράτους γιατί πρέπει νά αντιμετωπίστει η ΕΟΚΑ Β΄ ή οί Ταξιαρχίες αυτοκτονίας κλπ. Άς μήν ξεχνάμε όμως ότι τό κράτος τήν περίοδο ουσιαστικής δράσης τής ΕΟΚΑ Β΄ είταν πολύ ισχυρό (ειδικά ένοπλα σώματα πχ. τό εφεδρικό), κι όμως δέν κατάφερε νά αντιμετωπίσει τόν φασισμό. Ο μόνος τρόπος για αντιμετωπιση τού φασισμού είναι ή λαική πολιτοφυλακή.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Συχνά ακούμε για ενίσχυση του κράτους στον ευρωπαικό χώρο, ιδιαίτερα στην Ιταλία, την Δυτική Γερμανία, και την Ελλάδα για πάταξη της "τρομοκρατίας".

Στο όνομα ομως της πάταξης της "τρομοκρατίας" βλέπουμε το Ιταλικο κράτος να συλλαμβάνει και να κλείνει στες φυλακες εκατοντάδες αριστερούς που καμια σχέση δεν έχουν με τρομοκρατικές πράξεις και ακόμα να απαγορεύει σε οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς να εκδηλώσουν την αγανάκτηση τους ενάντια σε αυτές τες μαζικές συλλήψεις. Με το ίδιο πρόσχημα το κράτος στην Δυτικη Γερμανία δημιούργησε τα βάρβαρα λευκά κελλιά που μεσα σε αυτά δολοφόνεισε πριν μερικούς μήνες 3 πολιτικους κρατούμενους(μελη των ομαδων Μπάαντερ-Μάινχωφ). Ακόμα στο όνομα της πάταξης της "τρομοκρατίας" βλέπουμε το Καραμανλικό κράτος να διαλύει βίαια συγκεντρώσεις φοιτητών στην Πάτρα, να παραβιάζει τα πανεπιστημιακά άσυλα και να καταδικάζει φοιτητές σε φυλάκιση για χρόνια και ακόμα να κτυπα με αύρες τους καπνοπαραγωγούς του Αγρινίου ή να διαλύει χρησιμοποιωντας βια απεργούς(Πίτσος, Μαδέμ-Λάκκο). Πέρα απο αυτά ακομά, προσπαθεί να περάσει το τρομοκρατικό νομοσχέδιο για πάταξη δήθεν της "τρομοκρατίας". Το νομοσχέδιο αυτο, που είναι παρμένο απο τα γερμανικά πρότυπα προνοεί μεχρι ποινη θανάτου σε "τρομοκράτες"(βέβαια "τρομοκράτες" μπορει να θεωρηθούν αγωνιστές που θα έχουν υποκινήσει απεργία η που θα εχουν πάρει μέρος σε αντικυβερνητική διαδήλωση).

Αυτα που έχουμε αναφέρει πιο πάνω δεν τα αναφέραμε για να δικαιολογήσουμε τες καταδικαστέες και καταδικασμένες σε αποτυχία πράξεις της ατομικής τρομοκρατίας, αλλα για να δείξουμε πόσο ξεκάθαρα το κράτος σε περιόδους ανάπτυξης του λαικού κινήματος παίζει τον ρόλο του αμειλικτου προστατη των συμφερόντων του κεφαλαίου

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΙΩΝΙΟ

Το κράτος γεννήθηκε μέσα απο την κοινωνία για να επιβλέπει την κοινωνική ζωή προς όφελος της κυρίαρχης τάξης. Προήλθε όπως έλεγε ο Εγκελς απο την αναγκαιότητα χαλιναγώγησης τών ασυμβιβάστων ταξικών αντιθέσεων. Επομένως το κράτος είναι στενά συνδεδεμενό με τήν ταξική κοινωνία πού με την σειρά της είναι συνδεδεμένη με τήν ύπαρξη κάποιας στενότητας υλικών αγαθών. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που αποτέλεσμα θά έχει την αφθονία των υλικών αγαθών ανοίγει τον δρόμο για μια αταξική κοινωνίκη συγκρότηση. Τότε η έλλειψη αναγκαιότητας ύπαρξης κράτους, θα οδηγήσει αναπόφευκτα στήν εξάφανιση του.

"Ετσι λοιπόν το κράτος δεν υπάρχει απο καταβολής κόσμου. Υπήρξαν κοινωνίες, που ταβγάζανε πέρα χωρίς αυτό, που δεν είχαν ιδεα για κράτος και κρατική εξουσία. Σε μία ορισμένη βαθμιδα της οικονομικής εξέλιξης που συνδεόταν αναγκαστικά με την διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις το κράτος έγινε απαραίτητο εξαιτίας αυτής της διάσπασης. Πλησιάζουμε τωρα με βήματα γοργά σε μια τέτοια βαθμίδα ανάπτυξης της παραγωγής που η ύπαρξη αυτών των ταξεων όχι μόνο έπαψε να αποτελεί ανάγκη μα και γινεται πραγματικο εμπόδιο της παραγωγής. Οι τάξεις θα εξαφανιστούν τόσο αναπόφευκτα οσο αναπόφευκτα είχαν δημιουργηθεί στο παρελθόν. Με τη εξαφάνιση των ταξεων θα εξαφανιστεί αναπόφευκτα και το κράτος. Η κοινωνία που οργανώνει με νέο τροπο την παραγωγή πάνω στην βαση της ελεύθερης και ισότιμης ένωσης των παραγωγών, ξαποστέλλει ολάκαιρη την κράτικη μηχανή εκει, όπου τότε θα είναι η θέση της: στό μουσείο των αρχαιοτητων δίπλα στο ροδάνι και το πετρινο τσεκούρι."(λόγια του Έγκελς παρμένα από το βιβλίο του Λενιν "Κράτος και Επανάσταση", σελ. 188, υπογραμισεις δικές μου)

■

αστυνομια,στρατος σημαντικα οργανα του κρατους.

ρωτη ηλια

ΣΟΣΙΑΛΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Το αρθρο αυτο ειναι το δευτερο μερος ενος κειμενου που αποτελειται απο 3 μερη με το γενικο τιτλο "Ρεφορμισμος,Σταλινισμος και επαναστατικη διεξοδος" Το πρωτο μερος δημοσιευτηκε στο προηγουμενο τευχος του "δελτιου συζητησης".

Το μέρος αυτό τού άρθρου, αναφέρεται πιο ειδικά στους Μαοϊκούς συντρόφους, οι οποίοι πίσω απο το κεντρικό τους σύνθημα της " Ένωσης " σαν "εθνικό πόθο" του ιδίου τού προλεταριάτου και σαν "εθνική ολοκλήρωση " της Κύπρου. Η συνθηματολογία των Μαοϊκών συντρόφων, ανκαι καθαρά ιδεαλιστική θέλει να πιστεύει οτι το σύνθημα της "Ενωσης" εφάπτεται τού αγώνα για τη χειραφέτηση των Κυπριακών μαζών.

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους: Το Κυπριακό πρόβλημα είναι καθαρά "εθνικό" ή μήπως είναι κοινωνικό Δηλ. η μορφή του Κυπριακού κράτους είναι αποτέλεσμα "εθνικής προδοσίας" ή μήπως είναι το λογικό αποτέλεσμα εξυπηρέτησης τών δικών τους συμφερόντων (των αστών)

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η πρώτη φορά που το σύνθημα τής Ενωσης παρουσιάστηκε σαν αίτημα μαζικού κινήματος ηταν κατά την διαρκεία των Οκτωβριανών το 1931. Κάτω απο την ανανάχτηση των μαζών, η εκκλησία σάν "παραδοσιακός ιδεολογος των αστών προώθησε το σύνθημα της "Ενωσης". Το σύνθημα αυτό ειχε απο μια κάποια πλευρα ενα"προοδευτικό" πρακτικά γιατί στρεφόταν ενάντια στην Εγγλέζικη κυριαρχία. Απο μια πλευρά όμως "προοδευτικό"μόνο γιατί ταξικά αντιπροσώπευε τά συμφέροντα της Κυπριακής εμπορευματικής τάξης η οποία προτιμούσε να ειναι ελληνική επαρχία παρα αγγλική αποικία. Αντιπροσώπευε μια πολιτική μόνο αλλαγή της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Δηλ. αν και το κίνημα των Οκτωβριανών έγινε απο το μίσος των αγροτικών μαζών ενάντια στην αποικιοκρατία, το σύνθημα της ένωσης δεν είχε κανένα ταξικό περιεχόμενο παρα απο την πλευρά των Κυπρίων αστων. Το σύνθημα της ένωσης αντιπροσώπευε τότε ακόμα μια πρόοδο για την εμπορευματική τάξη που ασφυκτιούσε κάτω απο την αγγλική αποικιοκρατία. Εκμεταλεύτηκε λοιπόν το μαζικό κίνημα και ξέσπασμα της καταπιεσμένης αγροτίας προωθώντας το δικο της αστικό πολιτικό πρόγραμμα που δεν θα άλλαζε ουσιαστικά την κατάσταση της αγροτίας (ένωση με την Ελλάδα). Η τότε εργατική πρωτοπορία δεν προώθησε ενα ουσιαστικό ταξικό πρόγραμμα που να δείχνει τες ΕΚ και ΤΚ καταπιεσμένες μάζες τον κοινο δρόμο της απαλλοτρίωσης ολων των εκμεταλευτών.

Το 1954 η αστική ηγεσία του αγωνα θά χρησιμοποιήση ξανά το σύνθημα τής Ένωσης το οποίο δεν είχε ψει ποτέ να καλλιεργείται απο την Εθναρχία. Βρισκ μαστε όμως σε μια άλλη εποχή, αυτή τής μεταπολεμι περιόδου, της ξέφρενης οικονομικής άνθησης, των δ λαρίων και της αντιαποικιακής επανάστασης. Η Κυπρι εμπορευματική τάξη προτιμησε την ανεξαρτησία, παρ να γίνει η φτωχή επαρχία του Ελληνικού καπιταλισμ Απ' αυτή την άποψη καμμιά "εθνική προδοσία" δεν έ απο μέρους των Κυπρίων αστών: Προώθησαν απλούστατ την ανεξαρτησια αντι την ένωση, για να εξασφαλίσο καλύτερα τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Μόνο η ε ρυώδικη βιομηχανική Κυπριακή αστική τάξη έμεινε π τή στο παλιό σύνθημα τής Ένωσης γιατί τα Κυπριακά σύνορα και ο Κυπριακός καπιταλισμός φρέναραν την πτυξη τους. Το εμπορευματικό κεφάλαιο δρά πάντα σ βάρος του βιομηχανικού. Χρησιμοποιώντας λοιπόν πά το αίσθημα τής Ένωσης που οι Κύπριοι αστοι ζωσ στην Κυπριακή αγροτιά, η"σκληρή"μερίδα των ίων αστών που ο Γρίβας εκπροσωπούσε, χτυπούσε την εμπο ρευματική αστική τάξη που είχε την πολιτική κυριαρ α και εκφραστή τον Μακάριο. Οι Αμερικάνοι μέσω τη Χούντας υποστήριξαν τον Γρίβα σε μια στιγμή που οι κροβατισμοί του Μακαρίου είταν εξαιρετικα επικίνδ στον ζωτικό για τον ιμπεριαλισμό χώρο τής Μέσης Ανατολής.

Η ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ

Θαπρεπε λοιπόν Μαοικοί σύντροφοι μετά τον αντιαποικιακό αγώνα να πραγματοποιηθεί η ένωση με την Ελλάδα; Με την Ελλάδα τής ήττας τού ελληνικού προλεταριάτου και τού κράτους τού ελληνικού κεφαλαίου μετά τον εμφύλιο;

Τα συνθήματα "εθνικού περιεχομένου" είναι έκφραση τής αστικής ιδεολογίας και εξυπηρετουν τα συμφέροντα τών αστών μόνο, γιά να εμποδιστεί η επαναστατική χειραφέτηση των καταπιεσμένων μαζών.

Με την ίδια λογική τών " εθνικωών πόθων" θάπρεπε να ζητήσουμε και την απόσπαση τής Βορείου Ηπείρου από την Αλβανία που αποτελεί ιστορικά ελληνικό χώρο

και την ένωση της με την Ελλάδα!!! Όμως κάτι τέτοιο
κάθε άλλο παρά Μαρξιστική λύση θα είταν. Γιατι οι ε-
θνικές διαφορές δεν μπορούν να λυθούν στο καπιταλιστ
τικό σύστημα το οποίο τες εκμεταλεύεται γιά νά υπε-
ρασπίσει και να προωθήσει τα συμφέροντα των αστών.
Οι εθνικές διαφορές δεν μπορούν να λυθούν παρά μόνο
μέσα στο σοσιαλιστικό σύστημα.

Οποιαδήποτε άλλη ενοποίηση κρατών έξω απο την
Μαρξιστική επαναστατική ηγεσία τού προλεταριάτου και
του σοσιαλισμού δεν εξυπηρετεί παρά μόνο τά συμφέρο
ντα τού ιμπεριαλισμού.

Τότε το αίτημα τής αυτοδιάθεσης πάει περίπατο; Κα
θόλου, γιατί η πεμπτουσία τού Λενινιστικού όρου της
αυτοδιάθεση βρίσκεται στο ότι χρησιμοποιείται επανα-
στατικά ενάντια τόσο στούς ξένους όσο και στους ντό-
πιους καπιταλιστές. Η αυτοδιάθεση δεν ειναι ηθικός,
απόλυτος όρος αλλά είναι ένα όπλο στά χέρια τής επα-
ναστατικής ηγεσίας γιά την προώθηση τής Σοσιαλιστικής
Επανάστασης. Το προλεταριάτο μιάς αποικίας ή νεοαποι
κίας διεξάγει την πάλη για την νίκη τού σοσιαλισμού.
Το καθήκον τού προλεταριάτου τής εκμεταλεύτριας χώρας
είναι να υποβοηθήσει διεθνιστικά την επαναστατική δι
αδικασία χτυπώντας την δική τους καταπιεστική μπουρ-
ζουαζία αναγνωρίζοντάς το δικαίωμα τού προλεταριάτου
τής υπανάπτυχτης χώρας να ζητήσει μέχρι και την πολ
τική και κρατική του απόσπαση.

Παρ όλο που οι μαρξιστές είναι ενάντια στην δη-
μιουργία μικρών κρατών υποστηρίζουν την δημιουργία
τους προκειμένου να εξαλειφθεί το εθνικιστικό μίσος
ανάμεσα στούς εργάτες των 2 χωρών. Η ενοποίηση των
χωρών μπορεί να γίνει μετά την άμβλυνση και εξαφάνι
ση τού εθνικιστικού μίσους μέσα στα πλαίσια μιας σο-
σιαλιστικής ομοσπονδίας που θα διαλύει τες εθνικές
καπιταλιστικές οικονομίες και θα τες ενοποιεί με τρό
πο σοσιαλιστικό στο παγκόσμιο επίπεδο.

"Το να αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης δεν
σημαίνει να αναγνωρίζουμε και την αρχή της ομοσπον-
δίας. Μπορεί να είμαστε αποφασιστικά αντίθετοι σ αυ-
τή την αρχή και παρτιζάνοι τού δημοκρατικού συγκεντ
ρωτισμού, αλλά να προτιμούμε την ομοσπονδία παρά την
εθνική ανισότητα, σαν την μόνη οδό που φέρνει τον
πλήρη δημοκρατικό συγκεντρωτισμό.....
....Όπως η ανθρωπότητα δεν μπορεί να καταλήξει στην
εξαφάνιση των τάξεων παρά μόνο περνώντας απο την μετα
βατική περίοδο τής δικτατορίας τής τάξης των καταπιε
σμένων, για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να καταλήξει
στην αναπόφευκτη ένωση των εθνών παρά μόνο περνώντας
απο την μεταβατική περίοδο τής πλήρους απελευθέρωσης
όλων των καταπιεσμένων εθνών, δηλ. της ελευθερίας
γι αυτά να αποχωριστούν"(8)(υπογρ. δικες μου)

Οι μαοικοί σύντροφοι που θα αναμασήσουν την θεω-
ρία της ανυπαρξίας "αυτόνομης εθνικής κουλτούρας"
στην Κύπρο, θεωρίας που ο Οττο Μπάουερ διατύπωσε
πρώτος και που ο Λένιν ο ίδιος καταδίκασε σαν αντιδ
ραστικό ιδεολογικό προϊόν τής μπουρζουαζίας καλύτερα
να σκεφτούν μέχρι που τραβά η λογική τους και να
διαλέξουν. Εθνικισμός ή διεθνισμός; Σοσιαλισμός ή
"εθνικοί πόθοι";

Υπάρχει όμως μια υπονοημένη τάση και όταν μιλούμε
για "αυτοδιάθεση" για την Κύπρο εννοούμε την χρήση
τού δικαιώματος αυτού μόνο απο τους Ε/Κ. σαν μαρξι
τές πρέπει να αναγνωρίζουμε το δικαίωμα αυτο και
για τους Τ/Κ, στο μέτρο όμως που προωθεί την ένωση
με ένα μελλοντικό τουρκικό κράτος όπου θάχει νικήσει
ο σοσιαλισμός στο μέτρο δηλ. που θα προωθεί την
σοσιαλιστική ιδέα και την απαλλοτρίωση των Τ/Κ αστών
απο τους Τ/Κ εργάτες. Πιθανόν αυτή η άποψη να ταυτι
στεί με "εθνική προδοσία . Όμως: "Πρέπει τα συμφέρον
τα τού προλεταριακού αγώνα να εξαρτώνται απο τα συμ
φέροντα αυτής τής πάλης σε παγκόσμιο επίπεδο. Τα έθ-
νη που βρίσκονται στον δρόμο τής νίκης ενάντια στην
μπουρζουαζία πρέπει να είναι πρόθυμα και έτοιμα να
δεχτούν τες πιο μεγάλες θυσίες στο εθνικό επίπεδο
προκειμένου να απαλλοτροιώσουμε το διεθνές κεφάλαιο.
(9)(υπογρ. δικες μου)

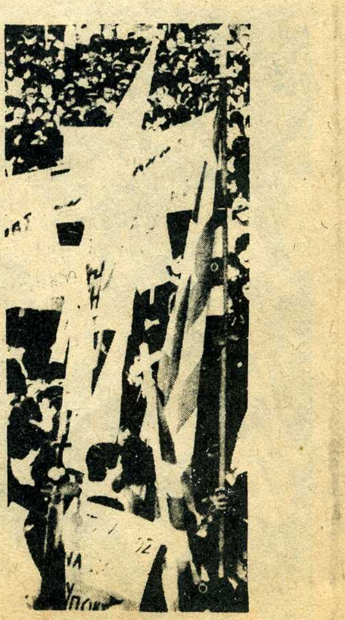
Διαδηλωση γυρω απο εθνικο θεμα
που μπορουσε να ειχε αντικαπι-
ταλιστικη δυναμικη.

Ειναι φυσικό οτι με την ίδια λογική τασσόμαστε
ενάντια στο σύνθημα τής Ένωσης όταν αυτό χρησιμοποι-
είται με τρόπο ιδεαλιστικό, με μιά Ελλάδα καπιταλιστ
τική, γιατί κάθε άλλο παρά χειραφετεί επαναστατικά
το προλεταριάτο. Αντίθετα αυτό το σύνθημα όταν μενει
ιδεαλιστικό, ξεκρέμαστο απο την διαδικασία της προώθ
θησης τής ταξικής πάλης, αποπροσανατολίζει την επανα
στατική πάλη και ρίχνει τούς εργάτες διαφόρων χωρών
να αλλοσφάζονται προκειμένου να προωθήσουν οί αστοί
τα συμφέροντα τους. Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα, ου
τε οι εργάτες. Το προλεταριάτο τής Κύπρου, της Ελλά-
δας και της Τουρκίας δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν με
ταξύ τους, ουτε στο Αιγαίο για τα πετρελαια της OCEA
NIC ούτε στην Κύπρο για τα συμφέροντα των Κυπριων
Ελλήνων και Τούρκων αστών.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Απο τη άλλη όμως αν καταδικάζουμε τον "μεγάλο-ιδεα-
τισμό" και τα κατάλοιπά του δεν σημαίνει ότι επικρο-
τούμε τον Κυπριακό εθνικισμό που βλέπει με φανερή κα
χυποψία κάθετί το ελληνικό, ακόμα και στους ίδιους
τούς αγώνες τής ελληνικής εργατικής τάξης. Πρέπει ό-
μως να καταλάβουμε ότι αυτή η καχυποψία και ο σωβινι
σμός είναι αποτέλεσμα τής πολιτικής τού ελληνικού κε
φαλαίου και τού ιμπεριαλισμού. Ο μέσος ύπριος εργά
της βλέπει στο πρόσωπο κάθε έλληνα και τούρκου την
αιτία τής κακοδαιμονίας τού τόπου του. Το πραξικόπη
μα οδηγήθηκε απο τούς έλληνες αξιωματικούς τής εθνι
κής φρουράς με την έμπνευση τών συνταχματαρχών. Οι
ίδιοι έλληνες αξιωματικοί εγκατέλειπαν πολλές φορές
αβοήθητους τούς Κύπριους φαντάρους μπροστά στα νατοϊ
κά τάνκς κλπ. Η δυσπιστία και το μίσος αυτο δεν μπο
ρούν να εξαφανιστούν απο την μια μέρα στην άλλη. Εί-
ναι προϊόν τών αντιφάσεων τού καπιταλιστικού συστήμα
τος και η διαδικασία για εξάλειψη τους θα ειναι μακ-
ρυά και δύσκολη και οπωσδήποτε δεν είναι με την προώ
θηση του συνθήματος τής ένωσης με την Ελλάδα που θα
εξαφανιστούν . Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι αυτός ο
εθνοκεντρισμος και σωβινισμος μπορουν να απαλειφτουν
μακροπρόθεσμα και με κατανόηση και παραχωρήσεις και
την αναγνώριση τού δικαιώματος τής πολιτικής ανεξαρ-
τησίας τής Κύπρου, προκειμένου να διευκολύνουμε την
επαναστατική διαδικασία στην Κύπρο.

"Η βάρβαρη καταπίεση τών αποικιακών και αδύναμων λα-
ών απο τες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις άφησε μέσα στες
μάζες των εργαζομένων των καταπιεσμένων εθνών οχι
μόνο μίσος, αλλά εξίσου δυσπιστία τόσο απέναντι στα
καταπιεστικά έθνη γενικά αλλά και απέναντι στο προλε
ταριάτο αυτών των χωρών.... Απο την άλλη πλευρά, όσο
περισσότερο μιά χώρα είναι υποανάπτυχτη τόσο περισσό
τερο είναι δυνατή η αγροτική παραγωγή, ο πατριαρχισ

μός και ο ιθαγενισμός, πράγμα που συμβ'λει σε μια μεγάλη δύναμη αντίστασης των πιο βαθειά ριζωμένων μικροαστικών προκαταλήψεων, δηλ, ο εθνικός εγωισμός, η εθνική στενοκεφαλιά. Δεδομένου ότι αυτές οι προκαταλήψεις δεν μπορούν να εξαφανιστούν παρά μόνο μετά την εξαφάνιση τού καπιταλισμού και τού ιμπεριαλισμού στες προηγμένες χώρες, και μετα την ριζοσπαστική αναμόρφωση τής οικονομικής βάσης τών καθυστερημένων χωρών, η εξαφάνιση αυτών τών προκαταλήψεων δεν μπορεί να είναι πάρα πολύ αργή. Απ αυτο συνεπάγεται η υποχρέωση για το συνειδητό κουμμουνιστικό προλεταριάτο όλων τών χωρών να διατηρήσουν μια ιδιαίτερη προσοχή και κατανόηση στην επιβίωση τού εθνικού πνεύματος τών καθυστερημένων χωρών και λαών, και το καθήκον επίσης να κάνουν ορισμένες παραχωρήσεις με σκοπό να διώξουν αυτη την δυσπιστία και αυτή την προκατάληψη. Χωρίς μια ελεύθερη προσπάθεια για την ενοποίηση τού προλεταριάτου και κατόπιν τών εργαζομένων μαζών όλων τών χωρών και όλων των εθνών τού κόσμου, η νίκη ενάντια στον καπιταλισμό δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. (IO)(υπογρ. δικες μου)

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Καταπολεμούμε τον εθνικισμό και την δυσπιστία τόσο ενάντια στο ελληνικό όσο και ενάντια στο τουρκικό προλεταριάτο, προωθώντας το επαναστατικό διεθνιστικό πρόγραμμα τού προλεταριάτου, ξεμασκαρεύοντας σε κάθε στιγμή τα "εθνικά" συνθήματα των δικών "μας" αστών, και την σωβινιστική ιδεολογία τους.

Καμιά πίστη στες "εθνικές ενότητες" κανένας άνθρωπος για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Ο μόνος τρόπος για την πραγματικη ισοτητα μεταξυ των τριων λαων,προυπόθεση για την λύση των 'εθνικών προβλημάτων" είναι να δεθούν χειροπόδαρα οι αστοί στες χώρες αυτές απο την εργατική τάξη.

Μπροστά λοιπόν στα εθνικά και σοσιαλ πατριωτικά συνθήματα είτε τής ένωσης είτε τής διχοτόμησης, και τής παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας προωθούμε το σύνθημα των "Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών Κύπρου-Ελλάδας-Τουρκίας" σαν πρώτο μέτρο για την παγκόσμια σοσιαλιστική ενοποιημένη οικονομία γιατι "προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια ενιαία παγκόσμια οικονομία, εκτιμημένη σαν ένα σύνολο και υπο την διεύθυνση ενός συνολικού σχεδίου απο το προλεταριάτο όλων των Χώρων, τάση που εκδηλώθηκε ήδη φοβερά στο καπιταλιστικό σύστημα και που σκοπός της είναι να εξελιχθεί και να θριαμβεύσει στο σοσιαλιστικό σύστημα"(I2)

Είναι φανερό λοιπόν οτι τόσο το αίτημα τής αυτοδιάθεσης όσο και αυτό τής ομοσπονδίας χρησιμοποιούνται όχι με τρόπο ηθικιστικό και ιδεαλιστικό, αλλά με επαναστατικό για να οδηγήσουν το προλεταριάτο των υποανάπτυκτων χωρώνστην νικήφορα σοσιαλιστική επανάσταση, και στην βαθμιαία εξαφάνιση τής ιδεολογικής κληρονομίας τού καπιταλισμού που είναι, η δυσπιστία απέναντι στούς εργάτες τού καταπιεστικού έθνους, ο εθνικισμός καί ο σωβινισμός που υπάρχουν και στα πρώτα βήματα τού κτισίματος τού σοσιαλισμού. Με την εξαφάνιση, αργή και δύσκολη είναι γεγονός, μπορεί να προωθηθεί η σοσιαλιστική ομοσπονδία διαφορών εργατικών χωρών που είχαν υπο το αστικό καθεστώς "εθνικές διαφορές" σαν ένα πρώτο βήμα για την ενοποιημένη σοσιαλιστική οικονομία, για την πραγμάτοση τών "ενωμένων σοσιαλιστικών δημοκρατιών τού κόσμου."

Τόσο το ΑΚΕΛ οσο και η ΕΔΕΚ χρησιμοποιούνεθνικιστικά συνθήματα ("ορδές τού Αττίλα" "βάρβαροι" κλπ.) βάζοντας την τύχη τής δικη "τους" μπουρζουαζίας υπεράνω όλων. Χρησιμοποιούν το αίτημα της αυτοδιάθεσης με τον ίδιο τρόπο που το χρησιμοποιούν και οι Κύπριοι καπιταλιστές οι οποίοι ζητούν απο τούς "κακούς" ιμπεριαλιστές και ο καπιταλισμός σαν σύστημα εκμετάλευσης δεν θυματοποιεί τες πιο αδύνατες μερίδες τού κεφαλαίου πρός όφελος τών μεγάλων ιμπεριαλιστικών κεφαλαίων. Αδειάζοντας το αίτημα τής αυτοδιάθεσης απο την επαναστατική του έννοια και μετατρέποντας το σε φιλλελεύθερο μικροστισμό δίνουν ακόμα ένα ιδεολογικό όπλο στους κύπριους αστούς για την επιβίωση τού συστήματος.

Οι μαοικοί σύντροφοι παρ' ολο πού χρησιμοποιούν το σύνθημα με ενα "επαναστατικό" επιχείρημα μένουν ουσιαστικά στην ίδια παγίδα τού εθνικισμού, σπέρνουν την σύγχιση στες γραμμές τής επαναστατικής πρωτοπόριας και αποπροσανατολίζουν ιδεολογικά τες μάζες των Κυπρίων εργατών και αγροτών, ελλήνων και τούρκων.

Πιστεύουμε ότι το πρόβλημα τής κατοχής τής Κύπρου θα λυθεί από τον ίδιο τον κυπριακό λαό με αγώνα και με το δικαίωμα τού λαού μας για αυτοδιάθεση. Προσοχή όμως. Υπάρχει πιθανότητα να μπορέσει η αστική τάξη μελλοντικά και κάτω από πιέσεις κοινωνικές να αναλάβει αυτό τον αγώνα. Καθήκον κάθε κουμμουνιστή σε αυτή την αδελφοκτόνα μεταξύ εργατών σφαγή να προπαγανδίσει ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, να τον μετατρέψει σε εμφύλιο με την στενή συμμαχία ελλήνων και τούρκων εργατών και αγροτών τής Κύπρου και με την υποστηρίξη των επαναστατικών κινημάτων στην Ελλάδα και Τουρκία για να τεθεί τέρμα μιά για πάντα στον διασυρμό τής κυπριακής εργατιάς και αγροτιάς πού εξυπηρετά μόνο τα συμφέροντα των αστων ελληνων και τουρκων και του διεθνους ιμπεριαλισμου.

Η ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Μονο σε ενα σοσια λιστικο κρατός θα μπορέσουν οι δυο κοινότητες να λύσουν τες διάφορες τούς ειρηνικά σε συνθήκες πλήρους ισότητας και αξιοπρέπειας.

"Αν ο πολεμός είναι ιμπεριαλιστικός, αντιδραστικός δηλαδή γίνεται απο 2 διεθνής ομάδες της αντιδραστικής εκμεταλεύτριας, καταπιεστικής και ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας, κάθε μπουρζουαζίας ακόμα και αυτή μιάς μικρής χώρας, γίνεται συνένοχος αυτής τής καταλήστευσης και το καθήκον μου, καθήκον τού αντιπροσώπου τού επαναστατικού προλεταριάτου είναι να ετοιμάσει την διεθνή προλεταριακή επανάσταση μόνο μέσο ενάντια στες θηριωδίες τής διεθνούς σφαγής. Δεν είναι από την άποψη τής χώρας "μου" που πρέπει να σκέφτομαι (γιατί αυτή θα είταν η λογική ενός μικροστού εθνικιστή που δεν καταλαβαίνει οτι είναιένα παιχνίδι στά χέρια τής ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας), αλλά από τήν άποψη τής συμμετοχής μου στην προπαρασκευή, στην προπαγάνδα στην δουλειά για τον ερχομό τής διεθνούς προλεταριακής επανάστασης"(I3)

Δεν έχουμε τίποτε άλλο να προσθέσουμε σε αυτα τα λόγια τού Λένιν. Πιστεύουμε μόνο πως η ήττα τής δικής "μας" μπουρζουαζίας" είναι το λιγότερο κακό προκειμένου να προωθήσουμε την διεθνή προλεταριακή επανάσταση. Δεν έχουμε να παλέψουμε κάτω από την σημαία καμιάς αστικής πατρίδας είτε κυπριακής είτε ελληνικής είτε τουρκικής. Έχουμε νά παλέψουμε μονάχα κάτω από την σημαία τού επαναστατικού μαρξισμού, και το βασικό μας σύνθημα παραμένει:" Προλετάριοι όλων τών χωρών ενωθείτε."

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

8.Λενιν "Ανθολογια 3 κειμενων πανω στο εθνικο και αποικιακο ζητημα",Εκδ.Πεκ. στα γαλλ. σελ.6-7
9.Το ιδιο σελ. 27
IO.Το ιδιο σελ. 29-30
I2.Το ιδιο σελ. 25
I3.Λενιν "Ο χποστατης Καουτσκυ",Εκδ.Πεκ. στα γαλλ.

ΛΙΒΑΝΟΣ ΕΜΠΑΡΚΟ Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

Η επίθεση του Ισραήλ στον Λίβανο και η άρση του αμερικανικού εμπάργκο στην Τουρκία ειναι τα πιο πρόσφατα κτυπήματα του ιμπεριαλισμού στο Παλαιστινιακό και Κυπριακό λαο. Κτυπήματα που η ομοιότητα τους δεν ειναι μονο το οτι και οι δυο λαοι ειναι θύματα της ίδιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης, επίθεσης και κατοχής. Το Ισραήλ απο την μια ειναι ο χωροφύλακας του ιμπεριαλισμού στην περιοχή στην προσπάθεια για εκμετάλευση και καταπίεση των γυρω λαων οπως και του Κυπριακού, και ταυτόχρονα το προκεχωρημένο φυλάκιο του για εξασφάλιση των αραβικών πετρελαίων. Απο την αλλη η Κύπρος ειναι ο χωρος που οι ιμπεριαλιστές ζητουν για να αντικαταστήσει τον καταστρεμένο Λίβανο σαν κεντρο ελέγχου της τεράστιας αγοράς των αραβικών χωρών,

Η επίθεση του Ισραήλ στον Λίβανο εχει στοχο να κτυπήσει το πιο προωθημένο τμημα του αραβικού κινήματος, την Παλαιστινιακή Επανάσταση. Ταυτόχρονα η άρση του εμπάργκο εχει σαν στοχο να δωσει ενα ακόμα κτύπημα στο Κυπριακό λαο και το κίνημα στην Ελλαδα για να δεχτούν την λυση "πακέττο" στο Κυπριακό και το Αιγαίο που προωθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Μπροστα σε αυτη την κατάσταση, η απαντηση του Παλαιστινιακού λαου ειταν μια αγωνιστική αντίσταση που ομως δεν μπορούσε να οδηγήθει πουθενά μια και τα αραβικά καθεστώτα δεν πρόσφεραν καμιά ουσιαστική υποστήριξη στο κίνημα των Παλαιστινίων, ενώ το ειχαν κτυπήσει κάθε φορά που ξέφευγε απο τον έλεγχο τους. Για να μπορέσει το Παλαιστινιακό κίνημα να παει μπροστά και να νικήσει πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα των καταπιεσμένων και εργαζομένων μαζών στες αραβικές χώρες.

Ενα τέτοιο πρόβλημα αντιμετωπίζει και ο Κυπριακός λαος που για να μπορέσει να προωθήσει τους αγώνες του σε ενα ψηλότερο στάδιο και να νικήσει πρέπει να τους συνδέσει με τους αγώνες τόσο των Τουρκοκυπριακών όσο και των Ελληνικών και Τουρκικών καταπιεσμένων και εργαζομένων μαζών. Εξαιτίας ακόμα της φυσης και του χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στην Κύπρο πρέπει ο Κυπριακός λαος να συνδέσει τους αγώνες του με το Παλαιστινιακό κίνημα για μια κοινή απάντηση στην ίδια ιμπεριαλιστική επιβουλη. Μια τέτοια σύνδεση σημαίνει αγωνιστική συμπαράσταση προς το Παλαιστινιακό κίνημα, συμπαράσταση που δεν μπορεί να ειναι ούτε αποστολή ρούχων ούτε έκδοση ψηφησμάτων μόνο αλλα αγωνιστικές κινητοποιήσεις και παλη ενάντια στον ίδιο εχθρό. Συμπαράσταση στο Παλαιστινιακό κίνημα και στον αγώνα του Κυπριακού λαού σημαίνει <u>πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό</u>.

Η αρση του εμπάργκο οδήγησε σε ενα ανέβασμα του αντιαμερικανικού αισθήματος στην Κυπρο. Το λαικό αίσθημα ομως δεν μπόρεσε και παλι να εκφρασθεί τοσο εξαιτίας της στασης της κυπριακής κυβέρνησης οσο και των ρεφορμιστικών κομμάτων της αριστεράς ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Ενω οι ρεφορμιστές καταδίκασαν την σταση της αμερικάνικης κυβέρνησης δεν προώθησαν καμιά ουσιαστική αγωνιστική κινητοποίηση των εργαζομένων μαζων μένοντας σε "περιπάτους διαμαρτυρίας" και εμποδίζοντας τες αυθόρμητες κινητοποιήσεις των μαθητών να παρουν μια δυναμική. Για αλλη μια φορα οι ρεφορμιστές δείχνουν ποσο πιστοί ειναι στους αστικούς θεσμούς και ποσο έτοιμοι ειναι να "προωθήσουν" την παλη του λαου για το διώξιμο των ξένων και ντόπιων εκμεταλευτών. Ακολουθώντας την ίδια ταχτική της ταξικής συνεργασίας κλείνονται με τους αστούς στην Βουλη για να βγάλουν ενα ψήφισμα καταδίκης της αμερικάνικης κυβέρνησης πιστεύοντας πως ετσι έκαναν το αντιιμπεριαλιστικό τους καθήκον. Ο ιμπεριαλισμός ομως δεν πολεμάται ουτε με ξόρκια ουτε με χαρτοπόλεμο.

Το λαικό αίσθημα αγανάκτησης έπρεπε να συμμορφωθεί στες εκκλήσεις του προέδρου της κυβέρνησης για αυτοσυκράτηση και ψυχραιμία(μην τυχον και ανησυχήσουμε τον υπνο των "συμμάχων" μας). Δεν ειναι ομως η πρωτη φορά που οι ρεφορμιστές δεν προωθούν τους αγώνες του λαου στο όνομα της "πατριωτικής ενότητας" και του "πλατιού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου", προσπαθώντας να στηρίξουν τον μυθο του αταξικού κράτους. Το ίδιο έκαναν και με τες κινητοποιήσεις συμπαράστασεις στο Παλαιστινιακό κίνημα οπου ακολούθησαν την ίδια διαδικασία των περιπάτων διαμαρτυρίας , πικεττοφορίες, ψηφίσματα Επιμένουν να παραβλέπουν το ταξικό χαρακτήρα του κράτους και εντάσσουν τους αγώνες του κινήματος μεσα στα πλαίσια του στο μίνιμουμ βαθμο που μπορουν αποφεύγοντας απεργίες και κινητοποιήσεις, αδυνατώντας να δουν ποσο ουτοπικό ειναι να περιμένουν απο το κρατος των κυπρίων κεφαλαιοκρατών να παιξει ενα αντιιμπεριαλιστικό ρολο. Η ταξη των κυπρίων κεφαλαιοκρατών, δεμένη με τον αμερικανικό και ευρωπαικό καπιταλισμό μέσα απο τα μεγάλα δάνεια, εξαγωγές-εισαγωγές ειναι αδύνατο να θυσιάσει τα συμφέροντα της για χαρη του απελευθερωτικού αγώνα της Κυπρου ή για χαρη του Παλαιστινιακού κινήματος.

Αν ομως οι κύπριοι καπιταλιστές δεν ειναι διατεθιμένοι να υποστηρίξουν τον απελευθερωτικό αγώνα η το Παλαιστινιακό κίνημα ειταν αναγκαίο να καταδικάσουν την αμερικάνικη σταση στο εμπάργκο τοσο γιατί περιορίζει τες διαπραγματευτικες τους δυνατότητες στες συνοιαλλαγές για μιά "δίκαιη" και "ρεαλιστική" λυση του Κυπριακού οσο και για να μην οξύνουν τες ταξικές αντιθέσεις και να ξεγελούν την αριστερά για τον αντιιμπερριαλιστικό τους ρολο. Ταυτόχρονα η καταδίκη του Ισραήλ ειταν αναγκαία μια και οι αραβικές χωρες απορροφούν ενα μεγάλο μερος των εξαγωγών τους αυξάνοντας τα κέρδη τους. Το πόσο ομως το κρατος των κεφαλαιοκρατών υποστηρίζει την παλη του λαου για απελευθέρωση η για συμπαράσταση στο Παλαιστινιακό κίνημα φαίνεται καί απο την αντιμετώπιση των αυθόρμητων κινητοποιήσεων του λαου για το εμπάργκο και την Παλαιστίνη. Στήνει συρματοπλέγματα σε μεγάλη ακτίνα γυρω απο τα αμερικανικά και σιωνιστικά κτίρια δημιουργώντας νέες πράσινες γραμμές και δίνοντας προστασία στους ιμπεριαλιστές εχθρούς του λαου. Συλλαμβάνει αγωνιστές που γραφουν αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα και χρησιμοποιεί κρανοφόρους για να τρομοκρατήσει και να καταστείλει το λαικο αίσθημα. Ταυτόχρονα καλει σε ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση και οχι καλιέργεια των αντιαμερικάνικων αισθημάτων και αυτο σαν απάντηση στες επιβουλές του ιμπεριαλισμού για ενα νεο ξεπούλημα της Κυπρου.

Δεν ειναι ομως τυχαίο που το κρατος των κεφαλαιοκρατών αντιμετωπίζει με τρομοκρατία το λαικό κίνημα. Σε μια περίοδο που ο κυπριακός καπιταλισμός εχει άμεση ανάγκη της βοήθειας των ξένων καπιταλιστών για να συνεχίσει την ανάπτυξη του, ειναι ανάγκη να δείξει πως οι επενδύσεις τους στην Κυπρο ειναι εξασφαλισμένες. Καλύτερη απόδειξη για αυτο δεν μπορει να υπάρχει απο μια "κοινωνική ειρήνη και ηρεμία" που προυποθέτει τον έλεγχο κάθε ξεσπάσματος του λαικού κινήματος.

Για τους κυπρίους καπιταλιστές ακόμα η ύπαρξη του κυπριακου προβλήματος δεν ειναι ενα θέμα εθνικό αλλα ενας ανασταλτικός παράγοντας για τες ξενες επενδύσεις και βοήθεια στον ανερχόμενο κυπριακό καπιταλισμό. Για αυτο εκεινο που τους ενδιαφέρει <u>κύρια</u> ειναι το σύντομο κλείσιμο του. Σε μια περίοδο που οι πιέσεις για αυτο το κλείσιμο απο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό(ανοιχτή πληγη στην ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ), οσο και απο την κυβέρνηση Καραμανλή που βιάζεται να μπει στην ΕΟΚ, πράγμα που δεν θα γινει αν δεν λυσει τες διαφορές της με την Τουρκία, ειναι απαραίτητο να περιοριστεί το κίνημα στην Κυπρο και την Ελλάδα.

Ετσι τοσο η κυπριακή κυβέρνηση οσο και η ελληνική προωθούν μετρα για καταστολή του κινήματος (αντιτρομοκρατικό νομοσχέδιο-αναβίωση του 509 στην Ελλαδα Ι.) (συρματοπλέγματα, κρανοφόροι, αστυνόμευση στην Κυπρο) Αν ομως στην Ελλάδα το κινημα με μια παράδοση αγώνων αντιτάσσεται στην Καραμανλική τρομοκρατία στην Κύπρο τίποτα δεν μας πείθει για το ίδιο μιάς και οι ρεφορμιστές με την τακτική τους της ταξικης συνεργασίας έχουν οδηγήσει σε αποπροσανατολισμό του κινήματος.

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

χριστινας μιχαηλ

Τό εργατικό επαναστατικό κόμμα είναι απαραίτητο στοιχείο, στην επαναστατικη διαδικασία κατάληψης της εξουσίας από τήν εργατική τάξη. Για να καταλάβουμε τι ειναι ένα τέτοιο κόμμα και ποια η σημασία του, είναι αναγκαίο να συνειδητοποιήσουμε ορισμένα βασικά σημεια:

I. γιατι χρειαζεται το επαναστατικο κόμμα
2. πως κτιζεται ενα τέτοιο κόμμα
3. ποιά η σχέση του με την εργατική τάξη

Το κτίσιμο του μπολσεβίκικου κόμματος που οδήγησε την Ρωσσική εργατική τάξη στην επανάσταση, είναι μια ιστορικη εμπειρία αυτής της διαδικασίας. Πιό συγκεκριμένο οι θέσεις του Λένιν για το κόμμα και το πως αντέδρασε σε κάθε περιοδο της εξελιχτικής πορείας του κόμματος, έπαιξαν ενα σημαντικό ρόλο για την σωστή εξελιξη. Αυτές τες θέσεις και την όλη αντίληψη έβαλε σε μια μπροσούρα η οργάνωση της Ιταλικής επαναστατικης αριστεράς AVANGUARDIA OPERAIA. Η μπροσούρα ονομάστηκε η αντίληψη του Λένιν για το κόμμα.

Από τις ομάδες στο κόμμα (I895-I9I2)

Η έκδοση στα ελληνικά έγινε από την Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση.

Πιστεύοντας πως η κυπριακή κοινωνια πέρα από τη μας λένε τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα για ενότητα και ταξικούς αγώνες, είναι μια ταξική κοινωνία όπου θα χρεαστεί η επαναστατική αλλαγή με τη καθοδήγηση του επαναστατικού εργατικού κόμματος, κάνουμε μια παρουσίαση των βασικών αρχών της αντίληψης του Λένιν για το κόμμα. Οι αρχές αυτές είναι προυποθέσεις αναγκαίες σήμερα όσο είταν και στη Ρωσσία του Λένιν.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΔΕΝ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ

Το μπολσεβίκικο κόμμα δεν κτίστηκε απο την μια μέρα στην άλλη. χρειάστηκε μια πορεία αρκετών χρόνων, αγώνων και ανεβασματος του εργατικού κινήματος για να δημιουργηθούν οι αντικειμενικές συνθήκες που βοήθησαν στο κτίσιμο του κόμματος. Η πορεία αυτή πέρασε μέσα από την δημιουργία διαφόρων μικροομάδων που μέσα απο ζύμωση και επέμβαση στην εργατική τάξη βοήθησαν στην δημιουργία του εργατικο κόμματος.

Βασική προυπόθεση είναι η σωστή επέμβαση στον εργατικό χώρο. Μια τέτοια επέμβαση θα συσπειρώσει τους πιό αγωνιστές εργάτες μαζί με τους επαναστάτες διανοούμενους. Και μόνο όταν αυτές οι ομάδες έχουν καταφέρει να οργανώσουν γύρω τους την αγωνιστική πρωτοπορεία των εργατών τότε θα μπορούμε να μιλούμε για το επαναστατικό κόμμα. Δηλαδή το ίδιο το κινημα έχει αποφασίσει από την βάση γιά την δημιουργία του κόμματος. Μια τέτοια δημιουργία δεν είναι δυνατή αν η απόφαση έρθει απο μιά χούφτα διανοούμενους επαναστάτες που είναι ξεκομμένοι απο την εργατική τάξη όσο σωστή και νάναι η ιδεολογία τους.

Αυτά είναι τα διδάγματα που βγαίνουν μέσα απο την πορεία του κτισίματος του επαναστατικού κόμματος στην Ρωσσια. Η πορεία αυτή δεν είταν κάτι το προκαθορισμένο. Οι αντιξοότητες και τα λάθη δεν έλειψαν καμιά φορά, αλλά το ότι η πορεία αυτή είταν στην βάση της η σωστή φάνηκε από το γεγονός της πραγματοποίησης της σοσιαλιστικής επανάστασης στη Ρωσσία.

Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Το επαναστατικό κόμμα είναι αυτό που θα συνδέσει την επαναστατική θεωρία με την πράξη βλέποντας τα σαν τις δυό πλευρές του ιδίου νομίσματος. Αυτή η πράξη είναι η επέμβαση μέσα στην τάξη, Και αυτή η επέμβαση δεν ξεκινά μόνο από πολιτικούς λόγους. Το επαναστατικό κόμμα πρέπει να δει τά οικονομικά προβλήματα των εργατών και την σημασία του να δώσει συμπαράσταση στους οικονομικούς αγώνες των εργατών Καθώς λέει ο Λένιν:

"...η τεράστια σημασία της οικονομικής πάλης του προλεταριάτου και η αναγκαιότητα της έχουν αναγνωριστεί από τον Μαρξισμό απο τις αρχές του και ήδη απο το I840 ο Μάρξ και Εγκελς πολεμούσαν ενάντια στους ουτοπιστές σοσιαλιστές."

Οι οικονομικοί αγώνες είναι αυτοί που θα αφήσουν τους αγωνιστές εργάτες που θα συνειδητοποιήσουν τες πολιτικές προεκτάσεις των προβλημάτων τους. Εδώ ακριβώς έγκειται ένας από τους σημαντικότερους ρόλους του κόμματος: Στο να συνδέσει τους απομονωμένους αγώνες των εργατών δημιουργώντας μιά ταξική ενότητα και συλλογικότητα.

Το επαναστατικό κόμμα δεν διαχωρίζει τους οικονομικούς αγώνες από τους πολιτικούς γιατί:

"...τόσο η οικονομική όσο και η πολιτική δράση είναι το ίδιο αναγκαίες για να αναπτυχθεί η ταξική συνείδηση του προλεταριάτου...και η διάσπαση ανάμεσα σε οικονομική πάλη είναι η εφαρμογή μέσα στο εργατικό κίνημα της πολιτικής δημοκρατίας."(Λένιν)

Από αυτό βλέπουμε πόσο λαθεμένη είναι η τακτική του ΑΚΕΛ στο να διαχωρίζει την πολιτική πάλη από τους κοινωνικούς αγώνες της εργατικής τάξης.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Η σχέση του κόμματος με την εργατική τάξη π να βγαίνει μέσα από την διαδικασία του δημοκ συγκεντρωτισμού, όχι όμως του γραφειοκρατικ κεντρωτισμού. Δηλαδή, να καθοδηγεί αλλά να ται την ίδια στιγμή απο την τάξη. Αυτό πετυχα με την συνεχή ζύμωση μέσα στο ίδιο το κόμμα πάν σε οργανωτικά θεωρητικά και πολιτικά θέματα. Η ζύμ ση αυτή εξωτερικεύεται βοηθώντας έτσι το ανέβασμα του κινήματος. Ο Λένιν επιμένει ότι αντίθετες γνώμ ο προβληματισμός και η ζύμωση έπρεπε να υπάρχουν συνέχεια στο κόμμα γιατί αποτελούν βασική προυπόθε ση για μια υγιή και εξελιχτική κατάσταση. Αλλοιώτι κα δημιουργείται μια κατάσταση όπου το κόμμα γίνεται ένα είδος εκκλησίας, ο γενικός γραμματέ[illegible] ένας πάπας, άγιος και αλάθητος και κάθε διαφω[illegible] έστω και σε δετευρεύοντα θέματα γίνεται μια αίρεση.

Το θέμα δεν είναι να δημιουργήσουμε μιά εκκλησία αλλά ένα ζωντανό οργανισμό που θα οργανώσει το εργατικό αυθόρμητο στην επαναστατική πορεία χωρίς όμως να καταπνίξει αυτό το αυθόρμητο των μαζών. Στες μάζες θα δώσει την επαναστατική θεωρία, θα τες βοηθήσει να δημιουργήσουν τον μηχανισμό που θα οδηγήσει στην επανάσταση. Αυτό σημαίνει δουλειά σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα και συμμετοχή των μαζών για άμεση συνειδητοποίηση.

ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟΣ-ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ

Το κόμμα σε όλη του την εξελιχτική πορεία πρέπει να παλέψει ενάντια σε πολές τάσεις που μπορεί να δημιουργούνται μέσα στο ίδιο το κόμμα. Τάσεις που είτε το απομονώνουν από την εργατική τάξη η που προδίδουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο όνομα της συνεργασίας των τάξεων.

Αυτό σημαίνει πάλη ενάντια στον δογματι[illegible] και οπορτουνισμό. Στη περίπτωση του δογματισμού το κόμμα μπορεί να έρθει να συνεργαστεί στην πράξη με οργανώσεις που μπορεί στη θεωρια να διαφέρουν. Μπορεί όμως σε εκείνη τη συγκεκριμένη πράξη να έχουν ένα κοινό στόχο. Μια αντιφασιστική διαδήλωση λόγου χάρη μπορεί να οργανωθεί από διάφορες ομάδες και οργανώσεις όπως και η συμπαράσταση σε μιά εργατική απεργία.

Ο δογματισμός είναι επικίνδυνος γιατί παρεξηγώντας τις κομμουνιστικές αρχές προκαλειται αποξένωση των επαναστατικών ομάδων απο τις αγωνιστικές εργατικές μάζες. Το ίδιο όμως επικίνδυνος είναι κι ο οπορτουνισμός που το κόμμα με την δικαιολογία του ..."δεν το επιτρέπουν οι συνθήκες..." ακολουθεί μιά καιροσκοπική πολιτική που μπορεί μεν να συμφέρει στην γραφειοκρατική ηγεσία καταπατώντας όμως τα συμφέροντα των εργατών. Οσο για τις πολιτικές και θεωρητικές αρχές είτε αγνοούνται είτε διαγράφονται πλήρως από τους "εργατοπατέρες".

Και στις δυό περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι αρνητικό και παίζει ένα ανασταλτικό ρόλο στους αγώνες της εργατικής τάξης και στην επαναστατική διαδικασία. Για να καταπολεμηθούν χρειάζεται μιά ξεκαθαρισμένη ιδεολογική βάση με συνεχή προσανατολισμό και βάση αναφοράς την εργατική τάξη και τα συμφέροντα της πέρα από "ιστορικούς συμβιβασμούς", "εθνικά προβλήματα" και κρίσεις.